

1

พานพดู

ในโลกที่ผู้คนล้วนกำเนิดมาพร้อมเวทมนตร์แห่งนี้ นอกเหนือจากพลังเวทที่ใช้แบ่งแยกผู้แข็งแกร่งและอ่อนแอแล้วนั้น ยังมีเพชรองอีกสามเพชรที่เกิดขึ้นเพื่อแบ่งชนชั้นทางสังคม

เพชรแรกถูกยกให้เป็นชนชั้นสูงสุดแห่งโลกใบนี้...อัลฟา

เหล่าอัลฟาล้วนเกิดมาในตระกูลใหญ่หรือราชวงศ์ ครอบครองทั้งชื่อเสียง อำนาจ และพลังเวทมหาศาล อีกทั้งยังมีความสามารถในการแปลงกายเป็นสัตว์นักล่าได้ตามแต่ตระกูลและพลังของตน ซึ่งเพราะเหตุผลนี้เอง อัลฟาจึงมักคิดว่าตนอยู่นเหนือกว่าผู้ใด รวมถึงคิดว่าสามารถกำหนดชีวิตใครต่อใครได้ราวกับตัวเองเป็นพระเจ้าของโลกใบนี้

เฮอะ...ช่างบ้าบอสิ้นดี

เพชรต่อมาในระบบชนชั้นบ้าบอนี้คือเบต้า โดยเหล่าเบตานั้นเป็นชนชั้นกลางที่สามารถใช้เวทมนตร์ได้ แต่พลังเวทอ่อนกำลังกว่า

อัลฟา และไม่สามารถแปลงกายอยู่ในร่างสัตว์ได้ หากเรียกให้เข้าใจ
ง่าย ๆ คงเป็นพวกสามัญชนแห่งชนชั้นกรรมัง

ส่วนเพศสุดท้ายซึ่งถูกกำหนดให้เป็นชนชั้นต่ำสุดนั่นก็คือ...

โอเมก้า

โอเมก้าเปรียบเสมือนดอกไม้งามที่ใช้ประดับข้างกายพวก
อัลฟาเพียงเท่านั้น เพราะโอเมก้าไร้ซึ่งพลังเวท ไร้กำลัง และอ่อนแอ
จึงถูกกดขี่จากสังคม โดยเฉพาะจากอัลฟามาตลอด นอกจากนี้พวก
ที่คิดว่าตัวเองคือพระเจ้า ก็มักจะพูดว่าโอเมก้ามีค่าแค่เพียงหน้าตา
และร่างกายที่ใช้เพื่อบำเรออัลฟาให้สุขสบาย ไม่มีสิทธิ์มีเสียงอะไร
ในสังคม

เพราะคนอ่อนแอ ย่อมต้องทำตามคำสั่งของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า
แล้วอย่างไร

สุดท้ายแล้วไม่ว่าจะผู้แข็งแกร่งหรืออ่อนแอ ก็ล้วนเป็นมนุษย์
เหมือนกันหมด พวกที่เอาแต่คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าของโลกใบนี้
นะ มันก็แค่พวกที่หลงละเลิงในสิ่งที่ตนมีมากกว่าคนอื่นเท่านั้น...

พระเจ้ามันไม่มีอยู่จริงเสียหน่อย

‘โอเมก้าหรือ?! เสื่อมเกียรติวงศ์ตระกูลสินดี!’

‘ถ้ามันไม่ยอมสงบปากสงบคำอยู่เงียบ ๆ เสียที ข้าจะไม่
อดทนอีกต่อไป!’

‘คิดว่าเกิดมาแล้วข้าจะไม่กล้าฆ่ามันหรือ?! ที่ยอมเลี้ยงดู
ก็เพราะหน้าตาของมันหรือขณะที่ยังพอมีประโยชน์’

‘พอกันที! ข้าจะเอามันไปขายให้เทเวล’

ปีก!

“ทำเสียเรื่องไปหมด!” นายทหารยศสูงพ่วงตำแหน่งผู้คุม ลินคำตวาดไล่เจ้าของกายขาวพร้อมกับเหวี่ยงร่างไปร้งเข้าห้องขัง แล้วปิดประตูลูกกรงเหล็กเสียงดังสนั่น

“ให้มันถูกชื้อไปตี ๆ ไม่ชอบ ต้องเข้ามาวุ่นวายเสียทุกครั้ง เป็นแค่ออเมก้า อย่าโอหังให้มากนัก!” เสียงตวาดลั่นดังไปทั่วบริเวณห้องขัง คำตวาดนั้นทำให้เหล่าทาสออเมก้าอีกหลายสิบชีวิตที่ถูกพาตัวกลับมายังคุ้ก็ได้ดินแห่งนี้สะอึกตัวโยน

ยกเว้นแต่เพียงคนที่ถูกจับเหวี่ยงกระแทกเข้ามาภายในห้องขัง กายขาวขยับร่างกายที่ปวดร้าวและชั้นเหงื่อลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า ดวงตาเขียวสีน้ำตาลแดงฉายแววขุ่นมัวไม่น้อย ใบหน้าดูดีที่รับกับเส้นผมสีเงินยาวนั้นขับให้เจ้าของของมันดูงดงามสะกดตา ล่าคอระหงสวมปลอกคอเพื่อป้องกันการกัดสร้างพันธะที่ถูกสลักหมายเลขเอาไว้ ผิวขาวเนียนเข้าไปหลายจุด เพราะการขัดขืนก่อนหน้าที่ทำให้เกิดการทำร้ายร่างกายขึ้น

“เป็นเพียงอัลฟาก็อย่าโยยใสให้มันมาก...” น้ำเสียงไม่พอใจเอ่ยแผ่วขณะขยับกายลุกขึ้น และคำพูดนั้นทำให้คนด้านนอกห้องขังหยุดการกระทำของตัวเองลงพร้อมกับเดินกลับมา

“เจ้าว่าอย่างไรนะ”

“นูหนวกหรือหรือนี่” เจ้าของกายขาวแค้นยั้มหลังลุกขึ้นยืนได้ในที่สุด ดวงตาสีเฮเซลมองคนตรงหน้าที่หิบบกัญแจห้องขังขึ้นมาไขประตูลูกกรง

ร่างไปร้งก้าวเดินเข้าไปหาอีกคนอย่างไม่เกรงกลัว แม้ก่อนหน้าจะถูกทำร้ายมาไม่น้อย ดวงตาสีสวยฉายแววโอหังอย่างที่นาย

ทหารผู้นั้นกล่าวว่า ก่อนนิรมีปากสวยจะขยับพุดทีละคำอย่างเชื่องช้า...

“ข้า-บอก-ว่า-เจ้า-หู-หนวก-อย่าง-ไร-เล่า”

ปึง!

ประตูทรงเหล็กถูกเปิดออกอย่างแรงพร้อมกับกายสูงใหญ่เดินเข้ามาด้วยท่าทางข่มขู่ ทว่าเจ้าของกายชาวกลับไม่หวั่นเกรงแม้แต่น้อย ดวงตาดังคงฉายแววอวดดีไม่คลาย และนั่นทำให้คนถูกยั่วยุพุ่งตรงเข้าไปกระชากแขนขาวเพื่อพาเจ้าคนโอหังไปทำให้สงบปากสงบคำเสียที

“สงสัยยาที่ให้คงยังไม่หมดฤทธิ์กระมัง ปากเจ้าถึงอ้อนอยากได้อะไรมากระแทกให้มันเงียบ”

“ถ้าจะบอกว่าสิ่งนั้นคือไอ้นั่นของเจ้า นึกก็อยุ่ซ้ำยังใหญ่เสียกว่ากระมัง” คำบอกนั้นยิ่งทำให้คนฟังเลือดขึ้นหน้า กายสูงใหญ่กระชากให้ร่างโปร่งก้าวเดินตาม ทว่าอีกฝ่ายกลับฝืนรั้งพร้อมกับยกยิ้มเย้ยหยันส่งมา

อวดดี...

อวดดีเสียจริง!

มือหนากำแขนเล็กแน่นจนคนถูกจับเบ้หน้าเล็กน้อยเพราะความเจ็บที่ได้รับ แต่ไม่นานก็แปรเปลี่ยนกลับเป็นสีหน้าอวดดีเช่นเดิม ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองคนตรงหน้าที่จ้องเขม็งมาไม่วางตา

“ที่เหลือดูเจ้านี่เอาไว้ ว่าพวกอวดดีมันจะโดนลงโทษอย่างไร!”

เสียงข่มตวาดดังไปทั่วบริเวณพร้อมกับดวงตาคมกวาดมองรอบห้องขังเพื่อข่มขู่โอเมก้าคนอื่นๆ ซึ่งนั่งกอดเข่าตัวเองก้มหน้าไม่สู้สายตา และแม้หลายคนจะทำท่าอยากเข้ามาช่วยโอเมก้าหนุ่ม

แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้าพอ เพราะรู้ว่าถึงแม้จะขัดชินหรือสู้ไปก็พ่ายแพ้
“ส่วนพวกที่เอาแต่เห่า ก็จะมีจุดจบเช่นนี้”
“อ้าก!”

แขนแกร่งถูกฟันคมกัดอย่างไม่ยั้งแรงจนเลือดซึมออกมาจากรอยฟัน และในจังหวะที่มีมือใหญ่ปล่อยออกจากแขนของไอเมก้าหนุ่ม เจ้าของกายขาวก็เตะเข้าที่กลางหว่างขาของคนตรงหน้า จนอีกคนทรุดลงเพราะจุก จากนั้นก็วิ่งเข้าไปชิงกุญแจห้องซังและตรงไปยังประตูทันที

ทว่ายังไม่ทันได้ก้าวพ้นกรอบประตูทรงเหล็ก พีโรโมนข่มขู่ที่กระจายฟุ้งปกคลุมทั่วบริเวณ ก็เป็นผลให้ขาของไอเมก้าหนุ่มอ่อนแรงลง ก่อนจะทรุดนั่งกับพื้นด้วยท่าที่ทรมาน รวมถึงไอเมก้าคนอื่น ๆ ที่อยู่รอบบริเวณเองก็ได้รับผลกระทบของพีโรโมนนี้ไม่ต่างกัน

“อึก!” ริมฝีปากสวดยิ้มแน่นเมื่อเส้นผมสีอ่อนถูกกระชากดึงอย่างแรง ใบหน้าดงามแห่งนี้ขึ้นเพราะแรงกระชากดึง ดวงตาสีน้ำตาลแดงสลายตาไปกับอีกฝ่ายที่มองมาอย่างเหยียดหยาม

“ทำได้เจ็บแสบไม่น้อย” เสียงข่มเย้ย ก่อนจะกระชากให้กายขาวลุกขึ้นแล้วลากออกจากห้องซังโดยสั่งให้ลูกน้องของตนดูแลส่วนที่เหลือแทน

“ในเมื่ออยู่อย่างสงบเสงี่ยมไม่เป็น ก็เก็บแรงของเจ้าไว้ร้องครางไต่ร่างข้าก็แล้วกัน!”

อีกด้านหนึ่ง...

สงครามระหว่างอาณาจักรเลโอเนียกับเทเวลกินเวลาร่วมสองวันกว่าจะสิ้นสุดลง ทำยที่สุดแล้วทางฝั่งอาณาจักรใหญ่ได้รับชัยชนะ

ไปครอบครอง องค์ชายเซจลีนพระชนม์มโนสงครามเนื่องจากพ่ายแพ้ ให้แก่ราชาราชสีห์ นั่นเป็นผลให้ราชาเซราฟถูกประหารพร้อมกับ อาณาจักรแห่งการค้าที่กลายเป็นเมืองขึ้นของเลโอเนียโดยสมบูรณ์

“คิราห์”

“หือ?” องค์ราชาแห่งคามัลที่กำลังเตรียมตัวบินกลับอาณาจักรของตัวเองหันไปมองสหายที่มองมาด้วยสีหน้าจริงจัง

“ขอบคุณ” คำขอบคุณที่ได้รับทำให้คนฟังระบายนัยออกมา

“เล็กน้อย หากมีอะไรให้ข้าช่วยก็บอกได้เสมอ”

“เช่นนั้นเจ้าสนใจมาร่วมกันปรับปรุงเทเวลหรือไม่” คำถามนั้น ทำให้เจ้าของกายสูงเสียดบลงครู่หนึ่งคล้ายใช้ความคิด

“ต่อจากนี้ข้าตั้งใจจะใช้เทเวลเป็นเมืองศูนย์กลางการค้า อีกทั้งเพราะเป็นอาณาจักรที่ไม่มีกฎหมาย มันเล่ง่ายต่อการปรับเปลี่ยนโครงสร้างหลาย ๆ อย่าง แต่ว่าข้าคงทำคนเดียวไม่ไหว เลยอยากได้เจ้ามาช่วยกัน”

“ใช้งานข้าหนักหน่อยอย่างกับจะแก้แค้นเลยนะ” คิราห์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะหัวเราะออกมาเมื่อเห็นท่าทางของสหายที่ดูเป็นกังวลจากคำพูดของเขา

“หากเจ้าไม่...”

“ได้สิ ข้าเต็มใจช่วย”

“แต่เมื่อ...”

“ข้าล้อเจ้าเล่นนะ” องค์ราชาแห่งคามัลหัวเราะแผ่วออกมาอีกครั้งเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าถอนหายใจคล้ายโล่งอก “แล้วเจ้าจะไปที่เทเวลเมื่อไรหรือ”

“คิดว่าอีกสองวันหลังจากนี้ แต่จะส่งทหารเข้าไปดูลาดเลา

และจัดการบางส่วนก่อน”

“เช่นนั้นข้ากลับเลโอเนียไปกับเจ้าก่อน เราจะได้วางแผนกันว่า จะจัดการอะไรอย่างไรดีหรือไม่”

“ไม่ไปที่คามัลหรือ มันใกล้กว่านะ” ราชาราชสีห์เอ่ยถามเสียงซื่อ

“สัญญาของเรา” ทว่าผู้ที่เป็นสหายกันมานานย่อมรู้ความคิดของอีกคน ศิราห์มองสบตากับดวงตาสีอำพันที่มองมา ก่อนเลออนจะหัวเราะแผ่วในลำคอพร้อมเอ่ย

“เข้มงวดชะมัด”

ย้อนกลับมา ณ อาณาจักรเทเวล

ดวงตาสีเฮเซลจ้องมองข้อเท้าของตัวเองที่ถูกล่ามโซ่เอาไว้ ผ่านความมืดมิดของห้องขังพอดีตัว กายขาวสิ้นเทาเบา ๆ เพราะพิษไข้ ลมหายใจร้อนเป่ารดสองแขนที่โอบกอดเข้าของตัวเอง ไบหน้าดูดีมีรอยฟกช้ำไม่น้อย

“เอลิน่า...” เสียงแผ่วจากด้านนอกเรียกให้ดวงตาสีสวย เคลื่อนขึ้นไปมองที่ช่องกรงแคบของประตูเหล็กทึบ ก่อนจะพบว่า เป็นเจ้าของดวงตาสีรัตติกาลกับกลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนที่กำลังหันมองข้ามมองขวาค่ายดูลาดเลาของผู้คุม

ดังนั้นเจ้าของชื่อเลยรีบขยับกายลุกขึ้นเดินเข้าไปหาอีกคน

“คลาร่า เจ้ามาได้อย่างไร”

“ข้าแอบเข้ามา มีเวลาไม่มากนัก นี่ขนมปัง ข้าแบ่งมาให้ เจ้าคงยังไม่ได้กินอะไร...”

“ไม่...ไม่เป็นไร เจ้าจะเด็อดร้อนนะ ถ้าเจ้าพวกนั้นมาเห็น”

เอลิน่าเอ่ยพร้อมกัณฑ์ดินขนมปังครึ่งก้อนที่ถูกแบ่งมาให้จากอีกฝ่าย กลับคืนเจ้าของ

คลาร่านั้นเป็นโอมเมก้าหญิงที่ถูกขายมาเมื่อหลายเดือนก่อน ซึ่งทั้งสองคนมีนิสัยแตกต่างกัน ทว่ากลับเข้ากันได้ดี จนท้ายที่สุดก็สนิทกัน บ่อยครั้งที่โอมเมก้าหนุ่มถูกจับมาแยกขังเดี่ยวเพราะก่อความวุ่นวาย อีกฝ่ายก็มักจะแอบเอาขนมปังมาแบ่งให้เช่นนี้เสมอ

“เดือดร้อนก็ไม่เป็นไร เทียบกับที่เจ้าช่วยข้าแล้ว...” โอมเมก้าสาวเอ่ยพร้อมกัณฑ์ดินขนมปังที่ถูกดันกลับมาให้สหายอย่างไม่ยอมแพ้ สุดท้ายเอลิน่าก็ยอมรับไปแต่โดยดี ด้วยเพราะกลัวว่าจะเถียงกันอยู่อย่างนี้ไม่เลิกจนผู้คุมมาเจอ

คลาร่ามองคนในห้องขังที่รับขนมปังไปกินเงียบ ๆ หญิงสาวระบายยิ้มออกมาอย่างเบาใจ ก่อนจะรีบหยิบห่อกระดาษที่มีเม็ดद्याอยู่ภายในยื่นส่งให้อีกคน

“อันนี้ยาลดไข้ รับประทานก่อนผู้คุมจะมาเจอนะเอลิน่า ข้าช่วยเจ้าได้เท่านี้...ขอโทษจริงๆ” ร่างบางเอ่ยอย่างรู้สึกผิดพลางมองสหายที่อยู่อีกฟากของประตู

คลาร่านั้นเกิดในครอบครัวที่ยากจน พ่อแม่ของนางติดหนี้ขุนนางคนหนึ่งของเทเวล ขุนนางผู้นั้นจึงยื่นข้อเสนอให้พ่อกับแม่ขายนางมาเป็นทาส ซึ่งพวกท่านที่ไม่มีทางเลือกจึงตอบตกลง นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้นางมาอยู่ที่นี่ในฐานะทาสโอมเมก้าที่จะถูกขายต่อไปเป็นทอด ๆ ให้แก่เหล่าขุนนางชนชั้นสูงที่ถูกตาต้องใจในตัวนาง

ทว่าคลาร่ามีคนที่คิดจะแต่งงานมีครอบครัวร่วมกันอยู่แล้ว แต่เพราะเขาคนนั้นเป็นนายทหารชั้นผู้น้อย เงินเก็บที่มีในตอนนั้นไม่เพียงพอต่อการไถ่ตัวนางออกจากการเป็นทาส ดังนั้นอีกฝ่ายเลยให้

คำมั่นสัญญาว่าจะมาได้ตัวนางให้ได้ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม คนรักของ คลาร่าจึงจ้งถึงขนาดที่ติดต่อกับถึงราชาเซราฟและร่างสัญญากันขึ้นมา แต่เพราะสิทธิ์ในตัวนางกลายเป็นของอาณาจักรเทเวล เลยทำให้หลายต่อหลายครั้งพวกนั้นผิดสัญญาและจะขายนางให้แก่อัลฟาชนชั้นสูง

เหมือนกับในวันนี้เองที่ขุนนางคนหนึ่งตั้งใจจะซื้อนางไปเป็นนางบำเรอ...

หากเอลิน่าไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหมือนทุก ๆ ครั้ง บางทีวันนี้ นางคงถูกขายออกไปและไม่ได้อยู่รอคนรักของนางอีกต่อไป

“ขอบคุณนะ เอลิน่า” ไอเมก้าสาวเอ่ยขอบคุณออกมา ดวงตาสีรัตติกาลดูบไหวคล้ายจะร้องไห้ออกมาอย่างรู้สึกผิด คนฟังชะงักลงพลางส่ายหน้าแผ่วเบา

“เรื่องเล็กน้อย” คำบอกนั้นทำให้คลาร่าแหม่มริมฝีปากแน่น มันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย เพราะทุกครั้งที่อีกคนเข้ามาช่วย เอลิน่าจะถูกพาไปทำเรื่องโหดร้ายสารพัด และถูกจับมาขังแยกเช่นนี้โดยที่นางช่วยเหลืออะไรไม่ได้มากไปกว่านี้...

นางมันอ่อนแอ

“ข้าชินแล้วนะ ไม่เป็นไร”

ไอเมก้าหนุ่มเอ่ยเมื่อเห็นว่าคลาร่ายื่นเงีบไป ท่าทางรู้สึกผิด ไม่คลายทำให้เจ้าของกายขาวแสดั่งไอเบา ๆ ออกมาเพื่อตึงดูตความสนใจพร้อมกับรีบเอ่ยบอกสหายเพื่อให้อีกฝ่ายออกห่าง เนื่องจากกลัวติดเชื้อและกลัวพวกผู้คุมมาเจอ

“เจ้ารีบกลับไปเถอะ เดี่ยวข้าก็กลับไปแล้ว ไม่ต้องกังวล”

“อะ...อืม...” ร่างบางส่งเสียงตอบแผ่วพร้อมพยักหน้ารับก่อน

จะรีบเดินออกไป

ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองตามสหายที่รอดปลอดภัยจากพวกผู้คุม ก่อนเอลิน่าจะกินยาที่ได้รับมาอย่างง่ายดาย จากนั้นเจ้าของกายขาวก็ค่อยๆ เดินกลับมานั่งลงชิดมุมหนึ่งของห้องขัง โอเมก้าหนุ่มยกขาขึ้นมาถอดเข้าเงียบๆ เพื่อหวังเพิ่มความอบอุ่นให้ร่างกายที่เริ่มสั่นสะท้านขึ้นมามากกว่าเดิมเพราะพิษไข้

“แฮก...รีบหายเสียที” เสียงทุ้มปนหวานเอ่ยบอกกับตัวเอง
รีบหายดีได้แล้ว...

เจ้าห้ามอ่อนแอเด็ดขาดเอลิน่า

“ไม่เช่นนั้นพวกมันจะหลงละเลิงคิดว่าข่มเหงเจ้าได้...” ร่างบางเอ่ยต่อ ดวงตาสีเฮเซลฉายแววมุ่งมั่นแม้สีหน้าจะอ่อนเพลียเต็มทีเพราะสิ่งที่เจอมา

พวกอัลฟามันก็ดีแต่ข่มขู่และทำเรื่องโสมมโดยอ้างเหตุผลว่าเพราะตนมีพลังมากกว่า อ้างว่าเป็นชนชั้นสูงและอยู่เหนือโอเมก้าเช่นพวกเขา ดังนั้นจึงมีสิทธิ์ที่จะทำเรื่องระยำตาบอดพวกนั้น...

น่าสะอิดสะเอียนเสียจริง

สองวันต่อมา...

ดวงตาสีน้ำตาลสว่างมองรายละเอียดบนแผ่นกระดาษในมือที่เหล่าขุนนางชนชั้นสูงของเทเวลเขียนข้อเสนอขึ้นมายื่นให้แก่พวกเขา ราชาอินทรีวางกระดาษในมือลงเมื่ออ่านเสร็จพลงหันไปมองสหายที่นั่งเงียบอ่านรายละเอียดบนกระดาษอีกแผ่นด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

“สินค้าพวกนี้มีการค้าขายกับหลายอาณาจักรมาอย่าง

ยาวนานขอรับ...” ก่อนขุนนางคนหนึ่งจะเอ่ยขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เมื่อเห็นว่อาจครหาทั้งสองเจียบไปหลังอ่านข้อเสนขอให้ละเว้นการยกเลิกบางสินค้า

“พวกกระหม่อมไม่ได้มีความคิดขัดประสงค์ของพระองค์ทั้งสองขอรับ เพียงแต่ถ้ายกเลิกไป การค้าขายกับหลายอาณาจักรจะเกิดปัญหาขึ้น...” จากนั้นขุนนางอีกคนก็เอ่ยเสริม

ศิวาห์นั่งเจียบฟังโดยไม่ได้เอ่ยอะไร ดวงตาคมมองเหล่าขุนนางของอดีตราชอาณาจักรแห่งการค้าเพื่อรอให้ใครอีกคนที่ยังคงเจียบอ่านข้อเสนอนั้นตัดสินใจ อย่างไรก็ตามเสียเวลาก็เป็นเมืองขึ้นของเลโอเนีย แม้เลออนบอกจะแบ่งการปกครองกับเขาคนละครึ่ง แต่ศิวาห์ก็คิดว่าจะทำให้การตัดสินใจส่วนใหญ่เป็นของสหาย

“นอกจากนี้พวกทาสโอเมก้ายังสร้างกำไรให้แก่เทเวล...”

“ข้าไม่ได้ขัดสนเรื่องเงิน” เสียงทุ้มทรงอำนาจเอ่ยชัดขึ้นมาจากที่ที่สุด นัยน์ตาดูดวงตาราชสีห์ละออกจากกระดาดในมือพร้อมกับวางลงบนโต๊ะ

“หากนี่คือข้อเสนที่ทำให้พวกเจ้ามาขัดขวางการทำงานคนของข้า ก็ดูเหมือนว่าเราคงไม่มีอะไรจะต้องเจรจากันอีก” สิ้นคำราชาราชสีห์ขยับยกขาขึ้นไขว่ห้างพร้อมกับตีดนิ้ว ก่อนที่เปลวไฟจะปรากฏขึ้นเผากระดาดบนโต๊ะจนหลงเหลือเพียงเก้าอี้

“เชิญ” จากนั้นมือหนาก็หายไปทางประตู เป็นเชิงบอกให้พวกขุนนางทั้งหมดออกไป

“พระองค์ทรงคิดจริง ๆ หรือว่าค่านิยมสำหรับพวกโอเมก้ามันจะเปลี่ยนไปแค่เพราะทำเช่นนี้” ขุนนางคนหนึ่งร้องถามขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยพอใจนัก “โลกใบ...”

“ถ้าหากไม่เริ่มเสียที มันก็ไม่มีอะไรเปลี่ยน” องค์ราชาแห่ง
เลโอเนียเอ่ยชัดเสียงเรียบ

แน่นอนว่าการยกเลิกระบบการซื้อขายทาสโอเมก้าอาจไม่ได้
ทำให้ค่านิยมของสังคมแปรเปลี่ยนไป แต่การไม่เริ่มทำอะไรสักอย่าง
เพราะคิดว่าสิ่งที่เป็นอยู่นั้นปกติ...สุดท้ายก็จะมีทางเปลี่ยนอะไร
ได้เลย

ดังนั้นเขาถึงต้องเริ่มมันเสียตอนนี้

“ถ้าหากพวกเจ้าไม่พอใจกับความคิดของข้า...” เลออนเอ่ย
ต่อ ดวงตาสีอำพันมองสบประสานกับขุนนางคนที่สาม

บรรยากาศกดดันขึ้นมาทั้ง ๆ ที่องค์ราชาแห่งอาณาจักรใหญ่
ยังไม่ทันได้ทำอะไรแม้แต่บ่อยนั้นทำให้ภายในห้องกว้างตกอยู่ใน
ความเงียบสงัดไปครู่หนึ่ง

“ข้าก็ไม่ได้ร้องขอให้เจ้าอยู่”

“ปะ...ไปกันเถอะ!” ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยขึ้นหลังบรรยากาศตก
อยู่ในความเงียบไปครู่ใหญ่เนื่องจากคำบอกของราชาราชสีห์ ชาย
ชราขยับลุกเตรียมพากันเดินออกไป

“อ้อ...เหมือนสหายข้าจะลืมพูดเรื่องสำคัญไป”

คิราห์ที่นั่งเงียบฟังอยู่นานเอ่ยขึ้น คำบอกขององค์ราชาแห่ง
คามัล เป็นผลให้เหล่าขุนนางหยุดการกระทำของตัวเองลง พลางหัน
ไปมองทางเจ้าของกายสูงองอาจไม่ต่างจากราชาราชสีห์

“ทรัพย์สินแปดในสิบส่วนของพวกเจ้า ต้องส่งให้ทางเรานะ”
เอ่ย์จบก็ระบายยิ้มส่งให้ทุกคนที่มองอยู่อีกครา

คำบอกนั้นทำให้เหล่าขุนนางทำท่าจะโวยวายออกมา ทว่า
เมื่อสบประสานสายตากับดวงตาสีน้ำตาลสว่างที่มองอยู่ ก็ทำให้สิ่ง

ที่ตั้งใจจะทำนั้นถูกลบหายไปแล้วแปรเปลี่ยนเป็นพยักหน้ารับเข้าใจแทน

“เซเนม ถ่ายทอดคำสั่ง...แบ่งกำลังตรวจสอบสินค้าและทรัพย์สินทั้งหมด ถ้าหากมีผู้ไม่ยินยอม อนุญาตให้จับกุมได้เลย”

“ขอรับฝ่าบาท” สิ้นคำสั่ง องครักษ์คนสนิทของราชาราชสีห์เอ่ยขานรับ ก่อนกายสูงจะเดินออกไป

“ว่าแต่เจ้ารู้แล้วหรือว่าทาสโง่เมก้าทั้งหลายอยู่ที่ใด”

“เซเนมรายงานก่อนเข้ามา ตอนนั้นเจ้าสั่งการคนของเจ้าอยู่เข้าเลยไม่มีจ้วงหวะได้บอก” เลออนเอ่ยตอบพร้อมกับขยับลุกขึ้นยืนคิราห์พยักหน้ารับเข้าใจพลางขยับลุกตาม

ก่อนทั้งสองจะพากันเดินไปยังจุดหมายในทันที

อีกด้านหนึ่ง...

“คลาร่า!”

ปึก!

กายขาวถูกผลักอย่างแรงจนล้มลงกับพื้นเย็น ทว่าคนถูกกระทำกลับไม่ส่งเสียงร้องออกมาแม้แต่บ่อย ดวงตาสีน้ำตาลแดงเคลือบสายตากลับขึ้นไปมองอัลฟาผู้คุมที่หัวเราะเหยียดหยามตนอยู่ ทางด้านหลังของม้ามืดหายของเขาที่กำลังจะถูกพาตัวออกไป เพราะไอ้ชนชั้นสูงเมื่อสองวันก่อนติดต่อกลับมาขอซื้ออีกครั้ง

เอลิน่ารีบลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพุ่งตรงเข้าไปเพื่อพาใครอีกคนออกมา ทว่ากลับถูกลูกน้องของเจ้าผู้คุมนั้นเข้ามาล็อกตัวเอาไว้ และด้วยพียงหายจากอาการป่วยไม่นานจึงทำให้โง่เมก้าหนุ่มมีแรงชัดขึ้นน้อยกว่าที่ควร

“ปล่อย! คลาร่า!”

“ควรวินดีกับสหายของเจ้าเสียมากกว่านะที่ถูกท่านเฟริคซื้อไป...เป็นนางบำเรอดีออกจะตาย หน้าตาดีเพียงนี้ คงถูกเอ็นดู...”

ยังไม่ทันเอ่ยจบประโยค ร่างสูงก็ถูกถีบเข้าที่หน้าท้องอย่างแรง จนเป็นผลให้คนพูดเซถอยเล็กน้อยพร้อมกับหยุดการกระทำลง ดวงตามืดมัวมองเจ้าของกายขาวที่ถูกจับกดลงกับพื้นเพื่อให้หยุดตื่นชัดขึ้นเสียที

“ไอ้ไอเมก้านี่...” เจ้าของกายสูงขบกรามแน่นพลางเอ่ยเสียงลอดไร้พินอย่างหงุดหงิดใจ พร้อมกับตั้งท่าจะเข้าไปทำร้ายคนบนพื้น

“ท่านโอเวนขอรับ!”

หากแต่เสียงของลูกน้องที่ตั้งขึ้นมาอย่างร้อนรน เป็นผลให้เจ้าของซื้อชะงักการกระทำ และหันไปมองตามเสียง ดวงตามฉายแววหงุดหงิด

“มีอะ...” ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยถามออกไป ดวงตาสีเข้มก็เบิกกว้างเมื่อเห็นว่าใครกำลังเดินลงมายังบริเวณคุกใต้ดินซึ่งใช้จัดเก็บเหล่าทาสไอเมก้าแห่งนี้

ปัง!

เสียงกระทบกันอย่างรุนแรงดังก้องไปทั่วบริเวณอันเงียบสงัด เนื่องจากทหารสองนายที่กดร่างของไอเมก้าหนุ่มผู้นั้นถูกสายลมสายหนึ่งซัดกระเด็นออกไปกระทบเข้ากับลูกกรง...

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เจ้าของดวงตาสีเฮ้เซ่ลมมองผ่านผู้คุมตรงหน้าไปสับสนประสานสายตาเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลสว่างของเจ้าของกายสูงที่กำลังลดมือลงอย่างเชื่องช้า ก่อนที่เอลิน่าจะหันไปมองทางด้านหลังของตัวเอง และพบว่าทั้งสองสลบไปแล้ว

ดวงตาสีสวยเหลือบมองลูกกรงที่บุบไปไม่น้อย
“สมน้ำหน้า” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยพร้อมกับขยับลุกขึ้นยืน ดวงตา
เฉียวมองเจ้าโอเวนที่ในตอนนี้นึกเขาก็มหน้าก้มตาแสดงความเคารพ
ด้วยท่าทางหวาดกลัว

ก่อนเสียงฝีเท้ามากมายจะดังขึ้นเมื่อเหล่าทหารที่สวมเครื่อง
แบบไม้คันทาพากันเดินลงมา พร้อมกับแยกออกไปตามห้องซังที่มี
ทาสโอเมก้าเช่นเดียวกับเขาอยู่ภายใน สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เจ้าของ
ดวงตาสีเฮเซลหันไปมองทางคนผู้นั้นที่ปรากฏตัวขึ้นมาก่อนหน้า

“เอลิน่า!”

“คลาร่า” เจ้าของกายขาวเอ่ยเรียกสหายที่วิ่งเข้ามาหา หญิง
สาวไฟเข้ากอดเขาในทันทีพร้อมกับร้องให้ออกมาไม่หยุด

ดีเหลือเกินที่เจ้าปลอดภัย...

“สวีสติ” เสียงทุ้มเจือแว่ออนโยนเอ่ยทักทายขึ้น เรียกให้
โอเมก้าทั้งสองหันไปมองตามเสียง

เอลิน่ากอดสหายพร้อมกับเบี่ยงตัวหลบให้คลาร่าออกห่าง
จากเจ้าของกายสูงที่มีท่าทางตกใจกับท่าทีของเขาเล็กน้อย ดวงตา
เฉียวคู่สวยจ้องอีกคนเขม็ง

“มีอะไร” ก่อนจะเอ่ยถามออกไปเสียงห้วน

“ข้าชื่อคีราห์” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยแนะนำตัวเพียงสั้น ๆ
ก่อนจะก้าวถอยออกมาเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทางไม่วางใจของคนตรง
หน้า จากนั้นจึงเริ่มพูดต่อด้วยรอยยิ้มเพราะอีกคนไม่ยอมเอ่ย
แนะนำตัวเสียที

“ไม่ต้องกังวลนะ ข้าไม่ทำอะไรเจ้าหรอก เพียงแค่สหายของ
เจ้าบอกว่าเจ้าป่วย อีกทั้งเท่าที่เห็น เจ้าคงได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

ใช่หรือไม่ ข้าเลยจะพาเจ้าไปให้หมอตรวจร่างกาย...”

ก่อนหน้าที่จะมาถึงคุกได้ดินแห่งนี้ เขากับเลออนเจอโอเมก้าสาวผู้หนึ่งที่กำลังถูกคุมตัวอย่างไม่ยินยอมให้ไปที่ไหนสักแห่งเข้าพอดี เห็นดังนั้นพวกเขาเลยเข้าไปช่วยเหลือ ก่อนจะได้รับคำร้องขอบอกให้มาช่วยสหายของนาง

“เลิกตีหน้าซี้อทำตัวเป็นคนดีจะได้หรือไม่”

“...!” คำบอกที่เอื่อยชัดขึ้นมาทำให้คนพูดหยุดการกระทำของตนลง ทุกคนที่ได้ยินเช่นนั้นต่างหันมาให้ความสนใจทั้งสองคน

“มันน่าสะอิดสะเอียน”

...

เกิดความเงียบขึ้นทันทีหลังเจ้าของกายขาวเอื่อยด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกสะอิดสะเอียนดังที่บอก ทุกสายตาดูต่างมองผ่านโอเมก้าหนุ่มไปทางร่างสูงเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้ม ที่ยืนนิ่งไปคล้ายงูจงอางและตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

ทางด้านราชาราชสีห์ที่ได้ยินประโยคนั้น ก็ละสายตากรงเกล้าทาสโอเมก้าที่ทหารของเขากำลังทยอยพาตัวออกมาจากห้องขังเพื่อพาขึ้นไปยังชั้นบน หันไปมองทางคิราห์ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าของเรือนผมสีเงินสวยซึ่งจ้องสหายของเขาด้วยสายตารังเกียจอย่างชัดเจน

ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนพูดเช่นนั้นใส่คิราห์...

“เอล ท่านราชาคิราห์ทรงช่วยเหลือข้าเอาไว้จากพวกผู้คุมนะทำไมเจ้าพูดกับพระองค์เช่นนั้นแล้ว” คลราห์ที่ฟังได้สติหลังจากตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเอ็ดสหายของตนทันที

นางรู้ว่าเอลนำนั้นเกลียดชังอัลฟามากเพียงใด หากแต่ไม่ได้รู้ถึงต้นสายปลายเหตุเพราะอีกฝ่ายไม่เคยเล่าให้ฟังเลยสักครั้ง ใน

ช่วงแรกที่นางฟิ่งถูกขายมาเป็นทาสที่นี่ คลาร่าเคยลองถามดู เพราะสงสัยว่าทำไมสหายของนางถึงเกลียดอัลฟามากเพียงนี้ เกลียดถึงขั้นที่ว่าแค่เป็นอัลฟา เอลิน่าก็ไม่คิดจะญาติดีด้วย แต่สุดท้ายคลาร่าก็ไม่เคยได้รับคำตอบจากสหายในเรื่องนี้เลย

“เช่นนั้นก็ขอบคุณที่ช่วยเหลือสหายของข้า” โอเมก้าหนุ่มน้อยขอบคุณออกไป ทว่าท่าทางไม่ได้โอนอ่อนลงเลยแม้แต่น้อย ดวงตาสีเฮเซลยังคงจ้องเขม็งใส่คนตรงหน้าที่ระบายนัยรับคำขอบคุณของเขา

เฮอะ... รอยยิ้มเสแสร้ง

“ด้วยความยินดี” คีราห์เอ๋ย ดวงตาคมมองร่างโปร่งตรงหน้าที่มองมาด้วยสายตาที่ไม่แปรเปลี่ยนไปจากตอนแรก แม้สหายของอีกฝ่ายจะช่วยพูดแก้ให้เขาก็ตามที

ราชาอินทรีลอบสำรวจรอยซ้ำบนร่างกายของคนตรงหน้า เจียบ ๆ ครูหนึ่ง...

“คิดว่าข้าอาจจะก้าวก่าย...” แล้วจึงเอ่ยออกไป

“รู้ตัวก็ดี” แต่ยังไม่ทันได้พูดจนจบอีกคนก็เอ่ยขัดขึ้นมา นั่นจึงทำให้คนที่กำลังพูดอยู่เจียบลงอีกครา ดวงตาสีน้ำตาลสว่างสลับประสานสายตากับดวงตาเฉียวคู่สวຍที่มองจ้องมา

เขาไม่เคยได้รับสายตาเกลียดชังเช่นนี้จากผู้ใดมาก่อนเลยจริง ๆ

“เอลิน่า”

“เจ้ายังอ่อนต่อโลกเกินไปคลาร่า แคเพราะช่วยเจ้าจากพวกผู้คุมโหดมากนั่น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เป็นคนดีไม่ใช่หรือไร ที่จริงคงเพราะตั้งใจจะมาซื้อพวกเราไปเสียมากกว่าเลยยื่นมือเข้ามาช่วย

พวกกษัตริย์ไม่คิดลงมาเลือกกัลลัวกับชนชั้นล่างเช่นเราหรือก ที่มาก็คงมีแค่เหตุผลเดียวอย่างที่เรารู้กันดี” เอลิน่าหันมาเอ่ยบอกคลาร่าที่ร้องเรียกตนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

จากนั้นดวงตาสีเฮเซลก็เหลือบไปมองทางเจ้าของกายสูงองอาจซึ่งยืนเงยไป คล้ายพยายามหาข้ออ้างมาพูดหว่านล้อมพวกเขา...

ทั้งเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายสวมอยู่ซึ่งดูหรูหราราคาแพง ทั้งทหารในเครื่องแบบที่แปลกตา ทั้งพลังเวทและท่าทางองอาจน่าเกรงขามของคนทั้งสองในตอนที่เราถูกตัว รวมถึงท่าทีของเจ้าไอเว่นในตอนพบเห็นอีกฝ่ายนั้น ทำให้เอลิน่าพอจะรับรู้ได้ว่าคนตรงหน้าคงเป็นพวกอัลดฟาชนชั้นสูงไม่กษัตริย์ และแน่นอนว่าทุกครั้งที่คนพวกนั้นจะลงมายังคุกใต้ดินแห่งนี้ ก็มีเพียงแค่เหตุผลเดียวคือมาเลือกทาสไอเมก้านอกเหนือเวลาแสดงสินค้าเท่านั้น

ไม่มีหรือที่วามาช่วยอะไรนั้น...

ดวงตาเฉียวเคลื่อนมาสบตากับเจ้าของกายสูงพร้อมมองสำรวจเงย ๆ ไบหน้าดูดีที่ราวกับมีอร่าคนดีแฝงออกมาตลอดเวลา ทำเอาเขาารู้สึกอยากอาเจียนไม่น้อย ยิ่งเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนที่มีระดับไบหน้าอยู่ไม่คลายและไม่แม้แต่จะแสดงความโกรธเคืองใด ๆ กับคำพูดของเขา นั้นยิ่งทำให้เอลิน่ารู้สึกขยะแขยง

คนดีจอมปลอม...

ขึ้นชื่อว่าอัลดฟามันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ

“ไม่ใช่นะเอลิน่า ท่านราชาศิราห์ทรงมาช่วยพวกเราจริง ๆ นะ” คลาร่าเอ่ยแย้งสหายที่เอาตัวบังนางไว้เป็นเชิงปกป้อง ก่อนจะเหลือบมองไปทางราชาอัลดฟาแสนใจดีผู้นั้นซึ่งยืนเงยไปอีกครา

เพราะเอลิน่าทำตัวไม่ดีใส่

นางไม่ได้อ่อนต่อโลกขนาดนั้นเสียหน่อย ถึงแม้จะเด็กกว่าเอลิน่าสามปีแต่นางเองก็ช่างเข้ายี่สิบสี่แล้วนะ ดังนั้นคลาร่ามั่นใจว่าตัวนางแยกออกว่าใครมาดีหรือมาร้าย

อีกทั้งท่านราชาศิราห์ก็แตกต่างจากอัลฟาทุกคนที่นางเคยเจอมาด้วย...

“ช่วย? ไม่มีใครช่วยเราได้นอกจากตัวเราเองหรือคลาร่า”
โอเมก้าหนุ่มเอ๋ยแย้งพร้อมหันกลับมามองร่างบางด้านหลังตน

“ที่เจ้าพูดมามันไม่ได้ผิดเลย”

ก่อนเสียงหุ้มอ่อนโยนจะดังขึ้นมา เป็นผลให้เจ้าของดวงตาสีเฮเซลตวัดสายตาดูกลับไปมองอีกฝ่ายที่ยืนส่งยิ้มจางมาให้ไม่คลาย

“ไม่มีใครช่วยเราได้นอกจากตัวเราเอง อ้อ...ถูกต้องแล้วละ”
ศิราห์เอ๋ย ราชาหนุ่มพยายามทำให้ตัวเองดูเป็นมิตรและน่าวางใจ แต่ไม่ว่าจะส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเพียงใดก็ได้รับสายตาดูเกลียดชังกลับคืนมาเท่าเดียว

บางทีคนผู้นี้อาจมีบางสิ่งที่น่าสนใจกับอัลฟากระมัง...

“แต่ว่าในบางครั้ง...การยอมรับความช่วยเหลือจากผู้อื่นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแย่อะไรหรอกนะ”

...

“ฟ้าบาทขอรับ” เซเนมที่จัดการธุระด้านบนเสร็จและฟังตามผู้เป็นนายลงมาเอ๋ยเรียกราชาราชสีห์ซึ่งยืนมองศิราห์ที่กำลังเผชิญหน้าอยู่กับใครบางคน

เสียงเรียกอันคุ้นเคยเป็นผลให้เลออนหันไปมองคนสนิทองค์รักษ์หนุ่มเดินเข้ามาประชิดเจ้าของเรือนผมสีบลอนด์สว่างพร้อม

กับเอ่ยรายงานเรื่องที่อีกฝ่ายให้ตนไปจัดการ รวมถึงเรื่องจัดเตรียมที่พักสำหรับเหล่าทาสโอเมก้าที่ได้รับการปล่อยตัว

“คาดว่า...”

“ว้าว...ซาบซึ่งจนน้ำตาแทบไหล” ทว่ายังไม่ทันได้รายงานจนเสร็จสิ้น เสียงปรบมือที่ดังชัดพร้อมกับเสียงหวานที่เอ่ยขึ้นมานั้นก็เรียกให้ทั้งสองคนหันไปมองทันที

เอลิน่าเอ่ยประโยคนั้นออกมาด้วยน้ำเสียงซาบซึ่งใจ แต่ใบหน้ากลับเรียบตึงไม่ฉายแววอารมณ์อย่างที่พูดแม้แต่น้อย

กลับกัน มันฉายแววสะอิดสะเอียนออกมามากกว่าเดิม

“ว่าแต่ไม่เห็น้อยบ้างหรืออย่างไรกับการเสแสร้งแกล้งเป็นคนดีเช่นนี้”

“ข้าไม่ได้แกล้งทำแม้แต่น้อย ดั้งนั้นไม่เห็น้อยหรอก” คีราห์เอ่ยตอบ ราชาหนุ่มพยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนและไร้ซึ่งท่าทีคุกคามข่มขู่ เนื่องจากคิดว่าที่อีกฝ่ายเป็นเช่นนี้บางทีอาจจะแค่เพราะกำลังหวาดกลัว

“ก่อนอื่นเราออกจากที่นี่ดีหรือไม่” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยต่อ ก่อนจะมองคนตรงหน้าที่ไม่ได้พูดตอบอะไร เพียงมองมาคล้ายจะรอฟังนี่ ๆ

“ด้านบนมีน้ำ อาหาร เสื้อผ้าใหม่ ๆ สำหรับพวกเจ้าทุกคน อีกทั้งยังมีหน่วยแพทย์เพื่อตรวจอาการและรักษาพวกเจ้า อย่างไรก็ตามวางใจเถิดนะ พวกข้าไม่ได้มาเพื่อซื้อเจ้ากลับไปแน่นอน ตอนนี้องค์เจ้าไม่เชื่อนักอีกต่อไปแล้ว พวกเจ้าได้ชีวิตของตัวเองเอ-...”

“ประติษฐค์ำพูดสวยหูขายฝันพวกนั้นนานหรือไม่แล้ว...องค์ราชาผู้ยิ่งใหญ่” คำถามที่เอ่ยชัดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่ไร้ซึ่งความเชื่อ

นั่นทำให้คนถูกพูดใส่เสียงลงอีกครา

ดวงตาคมมองคนตรงหน้าที่มองมาพร้อมกับแค้นหัวเราะใส่ เขา ดวงตาสีเฮเซลฉายแววขบขันอย่างไม่เชื่อในคำบอกที่ราชาอินทรี พูดออกไปแม้แต่น้อย ก่อนหน้านั้นตาเดียวจะแปรเปลี่ยนกลับเป็นเกลียดชังดั้งเดิม...

ทว่าท่าทีเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้คิราห์สนใจอีกต่อไป เขามองสังเกตุอีกฝ่ายที่คล้ายกับว่าสองแก้มขาวมีรอยข้ำเบาบางกำลังขึ้นสีเลือดฝาด

“แต่แล้วอย่างไร”

ทำเป็นเสแสร้งพูดว่าไม่ได้มาซื้อ แต่ความเป็นจริงคงตกลงกันไปแล้วกระมัง ถึงได้ให้พวกทหารที่สวมเครื่องแบบแปลกตานั้นพาเหล่าทาสโอเมก้าออกไป แล้วหลังจากนั้นก็พาพวกเขาไปขายให้ที่อื่นแทน

แน่นอนว่ามันคงเป็นเช่นนั้น...

“ในเมื่อสันดานพวกอัลฟามันก็ไม่ต่างกับนักหรรอก”

ประโยคที่ได้ยินทำให้ราชาราชสีห์ซึ่งยืนฟังอยู่นานเหลือบมาสบสายตากับบองครักษ์ของตน ก่อนเซเนมจะค้อมหัวรับอย่างเข้าใจ โดยไร้ซึ่งคำเอ่ยสั่งพร้อมกับตั้งท่าจะเดินเข้าไปช่วยพูด เนื่องจากดูท่าแล้วโอเมก้าหนุ่มผู้นั้นคงไม่ยอมเชื่อคำบอกของท่านคิราห์ง่าย ๆ...

“จะพาไปขายที่อื่นก็บอก ๆ ออกมาเสียที ไม่ต้องแสร้งเป้-...”

“เอลิน่า!”

คลาร่าร้องเรียกสหายที่จู่ ๆ ก็หยุดพูดลงพร้อมกับเซล้มเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนขององค์ราชาตรงหน้า เจ้าของกายสูงขยับเข้ามารับ

อีกฝ่ายได้อย่างทันท่วงที ก่อนที่เอลิน่าจะล้มกระแทกเข้ากับพื้น

“อะ...ขอบพระทัยเพคะ” คลาร่าเอ่ยขอบคุณ ทางด้านราชาอินทรีเงยหน้าขึ้นสายไปมาแผ่วเบาเป็นเชิงตอบด้วยรอยยิ้ม จากนั้นจึงหลุบมองคนที่ตนประคองอยู่

...!

ก่อนที่ดวงตาสีน้ำตาลสว่างจะเบิกกว้างขึ้นเมื่อปลายจมูกรับรู้ได้ถึงกลิ่นหอมหวานเบาบางจนแทบสัมผัสถึงมันไม่ได้จากคนในอ้อมแขน...

“แฮก...แฮก...” เสียงหอบหายใจดังขึ้นพร้อมอุณหภูมิร่างกายของอีกฝ่ายที่เพิ่มสูง

“แยละ...เซเนม!” คีราห์ร้องเรียกคนสนิทของสหายที่กำลังเดินเข้ามาพอดี เซเนมขานรับพร้อมวิ่งเข้ามาทันที แม้จะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนัก

หากแต่พอเห็นวามองค้ำฟ้าแห่งคามัลยกมือขึ้นปิดจุมูกเอาไว้ก่อนจะประคองร่างบางให้เข้ามาชบเขาแทนแล้วองครักษ์หนุ่มจึงพอคาดเดาเหตุการณ์ได้

“เขาฮีตหรือ”

เลออนเอ่ยถามเมื่อเห็นปฏิกิริยาของสหาย ราชาราชสีห์ตัดสินใจเดินเข้ามาหาทั้งสี่คนพลางมองร่างบางที่หอบหายใจหนักไม่คลาย เขาจะไม่รู้หรือกว่าใช่หรือไม่ เพราะจุมูกตายด้านกับกลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้า

แต่สำหรับคีราห์แล้วไม่ใช่...

อีกฝ่ายนั้นจุมูกดีเกินไป จนแม้แต่กลิ่นฟีโรโมนตอนเริ่มฮีดเบาบางก็สามารถกระตุ้นสัญชาตญาณได้อย่างง่ายดาย ซึ่งนั่นอาจ

เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้สหายของเขาไม่คิดสนใจโอเมก้าคนใด ด้วยเพราะหลายต่อหลายครั้งมักถูกล่อลวงด้วยกลิ่นพีโรโมนจนเกือบพลั้งเผลอทำตามสัญชาตญาณลงไป

“อืม...ข้าฝากดูแลต่อที่...รีบพาเขาไปพักเถอะ” ภายสูงทัดเทียมกันเดินเข้ามาหาแล้วเอ่ยตอบลอดโรฟัน

เลออนมองคิราห์ที่กัดริมฝีปากกลางของตัวเองแน่นจนเลือดสีสดซึมออกมา พออีกฝ่ายพูดบอกกับเขาเสร็จก็รีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

ราชาราชสีห์ละลายตาจากสหายของตนหันไปมองพวกผู้คุมที่ดูเหมือนบางคนจะเป็นอัลฟาและเริ่มมีปฏิกิริยาขึ้นมาเนื่องจากอาการฮีตที่คล้ายจะเริ่มรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เห็นเช่นนั้นจึงหันไปมองทางเซเนมที่ซัดตัวโอเมก้ากำหนัดขึ้นอึดุม โดยมีหญิงสาวที่พวกเขาช่วยเหลือไว้ก่อนหน้าคอยดูแลอยู่ไม่ห่างอย่างห่วงใยปนกังวล

“พาไปที่ห้องพักแยกก่อนก็แล้วกัน”

“ขอรับฝ่าบาท”

2

ไม่มีวัน

“เขาเป็นอย่างไรบ้าง”

“หมอดีดยาระจับฮีตให้จนสงบลงแล้ว แต่ยังมีไข้สูงอยู่ คงไม่ได้สติสักพัก”

เลออนที่เดินเข้ามาในห้องพักของสหายเอ่ยบอกกับอีกฝ่าย ที่เดินนำไปนั่งลงบนเก้าอี้ นวมสีสวยริมหน้าต่าง ดวงตาสีอำพันกวาดมองข้าวของภายในห้องที่บางส่วนกระจัดกระจายอยู่บนพื้น

“เข้าใจแล้ว ทางด้านไอเมก้าหญิงผู้นั้นล่ะ”

“ดูปกติ ตอนนีเฝ้าสหายของนางอยู่ เจ้าละเป็นอย่างไรบ้าง”

คนที่เดินตามเข้ามาเอ่ยถามพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม เรียกให้ดวงตาสีน้ำตาลสว่างเคลื่อนไปสพบประสานกับดวงตาดูจุดดวงตาราชสีห์ที่ละลายตาจากข้าวของบนพื้นมามอง

“ก็ดีขึ้นแล้ว” คีราร์ห์เอ่ยตอบ ภายสูงพนมลมหายใจออกมาพร้อมกับเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “เพราะไม่ได้สัมผัสความรู้สึกเช่นนี้

มานาน กว่าที่จะสงบสติอารมณ์ตัวเองได้ก็ใช้เวลาไม่น้อย”

ครั้งสุดท้ายที่ถูกกระตุ้นเช่นนี้คงประมาณสิบกว่าปีได้แล้ว
กระมัง...

“จากที่เห็นก็พอเข้าใจได้” เลออนเอ่ย จากข่าวของที่กระจัด-
กระจายเต็มพื้นที่ พอทำให้เขาเข้าใจถึงสถานการณ์ภายในห้องนี้
ก่อนที่ตัวเขาจะเข้ามาได้เป็นอย่างดี

“ข้าพระมาทเอง...ตอนที่พยายามเกลี้ยกล่อมเขาก็พอได้กลืน
เบาบางแล้ว แต่คิดว่าเขาคงไม่ฮึดขึ้นมาต่อนั้นน่หรือ” องค์ราชา
แห่งคามัลเอ่ยขึ้นหลังทั้งสองเงียบกันไปครู่หนึ่ง

“โอเมก้าหญิงผู้นั้นบอกว่า จริงๆ ไม่ใช่ช่วงฮึดของเขา แต่ที่
ลูๆ ฮึดขึ้นมากะทันหันเช่นนั้นคงเป็นเพราะยาที่ถูกพวกผู้คุมบังคับ
ให้กินมันเริ่มมีผลข้างเคียงและทำให้รอบการฮึดเริ่มรวนมากขึ้น”

“ยา?”

“เห็นว่าเป็นยากระตุ้นให้ฮึดได้ทันทีหลังกิน” เลออนเอ่ย ก่อน
จะเริ่มบอกข้อมูลซึ่งตนได้รู้มาจากโอเมก้าสาวที่ให้เซเนมเป็นคนคุย
แทน

เทเวลมีการค้ามนุษย์เป็นเรื่องปกติ ซึ่งคนที่ถูกนำมาค้าขาย
กันส่วนใหญ่คือทาสโอเมก้า โดยทุกสามสัปดาห์จะมีการจัดแสดง
ทาสโอเมก้าให้เหล่าอัลฟาชนชั้นสูงได้ประมูลซื้อกันไปครอบครอง
เลออนได้รู้ข้อมูลจากโอเมก้าสาวผู้นั้นมาว่า ทุกครั้งที่ถูกพาตัวไป
แสดงต่อหน้าอัลฟาที่มาร่วมชมสินค้า พวกนางจะถูกบังคับให้กิน
ยากระตุ้นฮึดและถูกทำเรื่องโสมมกับร่างกายไปเรื่อย ๆ จนหมดเวลา
แสดงของแต่ละคน

ซึ่งยาที่ว่านี้โอเมก้าหญิงผู้นั้นไม่ค่อยรู้รายละเอียดมากนัก

นางรู้จากโอเมก้าที่ชื่อเอลิน่ามาอีกทีว่ายาที่พวกผู้คุมใช้มันเริ่มแพร่หลายเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อนที่นางจะถูกขายมา

และว่ากันว่ามันเป็นยาที่พวกอัลฟาชนชั้นสูงของเทเวลมักมีไว้ในครอบครองเพื่อให้โอเมก้าสนองตัณหาของตน

“ไม่คิดเลย...” คีราห์เอ่ยเสียงเบา

เขารู้เรื่องการค้ามนุษย์ก็จริง แต่ที่เข้ามายุ่งวุ่นวายไม่ได้เพราะมันจะก่อให้เกิดสงครามระหว่างอาณาจักรขึ้นภายหลัง อีกทั้งเทเวลก็เป็นคู่ค้าที่ดี เขาจึงไม่มีเหตุผลให้ต้องเป็นฝ่ายเริ่มทำศึกสงคราม

แต่พอมาได้ยินเช่นนี้ก็ทำให้คีราห์รู้สึกแยที่ปล่อยผ่านเรื่องนี้อย่างนานสองนาน...

“ข้าเองก็เหมือนกัน” ราชาราชสีห์เอ่ย

อันที่จริงเลออนพอรู้เรื่องซื้อขายทาสโอเมก้า แต่ไม่ได้รู้รายละเอียดอะไรมากนัก เพราะไม่ได้สนใจที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยว แม้จะรู้สึกไม่ค่อยพอใจการค้ามนุษย์อยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้เข้าไปวุ่นวาย เนื่องจากอาณาจักรเทเวลเองก็เป็นอาณาจักรใหญ่และมีอำนาจไม่น้อย ถึงจะไม่มากเท่าคามัลหรือเลโอนียก็ตามที

แต่จะบอกว่าไม่สนใจที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวเสียทีเดียวก็คงไม่ได้ ในเมื่อราชาราชสีห์เคยเกือบที่จะทำเรื่องเลวร้ายลงไปกับใครบางคน เพราะอารมณ์ชั่ววูบของตัวเอง...ซึ่งพอได้มารู้เรื่องจากปากของโอเมก้าสาวผู้นั้นแล้ว เลออนรู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่ตอนนั้นเขาไม่ได้ขายเร็นให้เจ้าแก่เธอราฟไป

ไม่เช่นนั้น...

“ถ้าด้วยเหตุผลนี้ ข้าก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมโอเมก้าผู้นั้นถึงมีท่าทีต่อต้านเรา”

“อีม” เลื่อนขนานรับในลำคอแล้วเอ่ยต่อ “จะว่าไป การที่เจ้าถูกว่าใส่เช่นนั้นเป็นสิ่งที่หาดูได้ยากเหลือเกิน”

“บอกตามตรงว่าข้าทำอะไรไม่ถูกไปครู่หนึ่งเลย” คีราห์เอ่ยพลางหัวเราะแผ่วเมื่อนึกไปถึงตอนที่ตนเผชิญหน้ากับไอเมก้าหนุ่มผู้นั้น คำบอกของเขาทำให้คนฟังยกยัมจาง

“แล้วเจ้าจะเอาอย่างไรต่อเลื่อน จะดำเนินตามแผนการเลยดีหรือไม่”

“เรื่องทาสไอเมก้าที่ถูกปล่อยตัว คิดว่าคงให้พวกเขาพักรักษาตัวกันจนสุขภาพแข็งแรงเสียก่อน แล้วหลังจากนั้นค่อยว่ากันอีกที” ราชาราชสีห์เอ่ย

“ส่วนเรื่องปัญหาการค้าที่เราคุยกันว่าอาจจะเกิดขึ้นตามมาหลังจากนี้คิดว่าคงต้องรอดูเป็นคนคนไป พวกกษัตริย์ต่างแดนบางคนก็คุยง่าย บางคนก็หัวรั้น”

“แล้วพวกขุนนางกับราชวงศ์เทเวล?”

“ก็คงยึดตำแหน่งกับถอดฐานันดรศักดิ์อย่างที่คุณก็ไม่เปลี่ยนแปลง พวกนั้นไม่ได้สำคัญนัก” คำตอบของสหายเป็นผลให้คนถามพยักหน้ารับเข้าใจ

“ที่เหลือก็ปรับโครงสร้างสังคมและกฎในการอยู่ร่วมกันสินะตรงส่วนนี้อาจจะหนักเอาการ” คีราห์เอ่ย เลื่อนพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วยกับคำบอกของสหาย

“แต่อาณาจักรไร้กฎหมายเช่นนี้ อย่างที่ข้าพูดไปเมื่อครวก่อน ผู้แข็งแกร่งย่อมมีอำนาจสูงสุด และคำพูดมักเป็นประกาศิต มันก็อาจจะไม่ได้ยากขนาดนั้นหากเจ้าจะตั้งกฎที่ว่าขึ้นมา”

“เจ้าคิดเช่นนั้นหรือ”

“เท่าที่สังเกตบรรยากาศภายในเมืองหลวงตอนเดินทางมาถึง ข้าคิดว่าไม่น่ามีปัญหา ส่วนใหญ่ผู้คนที่นี้ล้วนเป็นพ่อค้า ทุกอย่างย่อมเป็นธุรกิจ ถ้าผลประโยชน์ของตัวเองยังอยู่ก็คงไม่ทำให้พวกเขาต่อต้านหรอก”

“อืม...” เจ้าของดวงตาสีอำพันส่งเสียงตอบรับในลำคอ ใบหน้าคมคายฉายแววครุ่นคิดออกมาตามคำบอกของสหาย “เจ้าว่าทำอย่างไรดี”

“ทางที่ดีคงต้องจัดแถลงต่อหน้าสาธารณชนเพื่อประกาศความเป็นไปของเทเวลีให้พวกเขาเมืองรู้และเข้าใจมันเสียก่อน”

คำบอกของคีราห์เป็นผลให้คนฟังลอบถนหายใจออกมา ดวงตาคมฉายแววเบือหน่ายอย่างเห็นได้ชัดแม้สีหน้าจะเรียบเฉยไร้อารมณ์ ท่าที่เช่นนั้นทำให้คนมองหัวเราะแฉ่ว

“เจ้านี้ไม่ชอบพูดต่อหน้าผู้คนจริง ๆ ลินะ”

“มันวุ่นวาย”

“เช่นนั้นข้าพูดเอง อย่างไรเสียเราก็ปกครองร่วมกันอยู่แล้ว” คีราห์เอ่ยเสนอ เนื่องจากรู้ว่าสหายไม่ชอบการที่ต้องพูดหรือแถลงอะไรต่อหน้าผู้คนมากนักเนื่องจากมันยุ่งยากน่ารำคาญเป็นที่สุด

ดังนั้นเขาที่ค่อนข้างถนัดในเรื่องนี้จะขอรับหน้าที่นี้เอาไว้เองก็แล้วกัน

“ขอบคุณ”

คำขอบคุณที่ตั้งขึ้นมาเรียกให้ดวงตาสีน้ำตาลสว่างเคลื่อนไป สบประสานสายตากับคนตรงหน้าที่นั่งมองมา โดยที่ไม่ต้องมีคำพูดใดต่อจากคำขอบคุณนั้น ทั้งคีราห์และเลออนต่างก็เข้าใจได้ถึงความหมายของคำขอบคุณที่ถูกราชาราชสีห์เอื้อนเอ่ยออกมาบ่อยครั้งใน

ช่วงนี้เป็นอย่างดี

ไม่ใช่แค่กับเรื่องพวกนี้หรอก...
 ดั่งนั้นศิราห์จึงระบายยิ้มตอบรับ
 “เรื่องเล็กน้อย”

สองวันต่อมา...

‘เพียง! เจ้าหายเจ็บแล้วใช่ไหมเอลิน่าเองพี่’
 ‘พี่จะปกป้องดูแลเจ้าไม่ให้เจ้าเจ็บตัวได้อีกต่อไป พี่สัญญาเลย’
 ‘เจ้าอยู่สงบเสงี่ยมอย่างพวกโอเมก้าไม่เป็นหรืออย่างไร?’
 ‘หน้าที่ของโอเมก้าอ่อนแออย่างเจ้าก็มีเพียงแค่เป็นดอกไม้
 ประดับให้อัลฟาเท่านั้น!’

เปลือกตาสีอ่อนขยับแผ่วก่อนที่ดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่สวยจะ
 ลืมขึ้นจ้องมองไฟบนเพดานห้องเงียบ ๆ หลังโอเมก้าหนุ่มตื่นขึ้นจาก
 นิทรา ใบหน้าดงามไม่ฉายแววอารมณ์ใด เจ้าของกายขาวอนหนึ่ง
 อยู่อย่างนั้นคล้ายทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

“พีนแล้วหรือเอลิน่า?” ก่อนเสียงคุ่นเคยที่เอ่ยถามจะเรียกให้
 ดวงตาสวยเคลื่อนไปมองตามเสียง เอลิน่ามองคลำว่าที่รีบเดินเข้า
 มาด้วยรอยยิ้มยินดี

“เป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดีขึ้น” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยตอบพลางขยับลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง
 โดยมีอีกคนมาช่วยประคอง

“ไม่ปวดหัวหรือรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวแล้วใช่ไหม” คลำว่าเอ่ย
 ถามอาการ คนถูกถามส่ายหน้าตอบ ซึ่งนั่นทำให้คนถามถอนหายใจ
 แผ่วคล้ายเบาใจเล็กน้อยก่อนร่างบางจะเอ่ยต่อ

“หิวข้าวหรือไม่ หรือกระหาย หรืออยากได้ขนม หากเจ้าอยากได้อะไรบอกข้าเลยนะ ข้าจะไป...”

“ใจเย็นก่อน ไม่เป็นไร ตอนนี้ข้าไม่ต้องการอะไรหรอกคลาร่า” เอลิน่าเอ่ยขัดพลางหัวเราะแผ่วกับท่าที่เช่นนั้นของคนตรงหน้า มือขาวเอื้อมไปลูบกลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนอย่างนิกเอ็นดู

“เจ้าล่ะ ไม่เป็นอะไรใช่ไหม อัลฟาพวกนั้น...” โอเมก้าหนุ่มเอ่ยถาม

ทว่าคำพูดกลับถูกกลืนหายไปในเวลาไม่นานเนื่องจากใบหน้าอีกฝ่ายที่สายระริวเป็นเชิงตอบและปฏิเสธในคราวเดียวกัน คลาร่าเอื้อมมือมาจับมือของเขาซึ่งลูบหัวของนางอยู่ก่อนจะกุมแน่น

“ข้าสบายดี ท่านราชาทั้งสองให้การดูแลพวกเราทุกคนเป็นอย่างดีเลยละเอลิน่า” คลาร่าเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ทว่าคำบอกเหล่านั้นกลับทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของคนฟังค่อย ๆ เลือนหายไป

ยังคิดว่าอัลฟาพวกนั้นมาดีอีกหรือไงกัน...

“แล้วก็นะเอล วันนี้ข้าจะได้พบกับเดวิดละ” น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจทำให้เอลิน่าหลุดจากภวังค์ความคิดของตัวเอง

ดวงตาสีเฮเซลมองสหายที่ระบวยิ้มกว้างออกมาด้วยความดีใจ เสียงหัวเราะแผ่วอย่างมีความสุขนั้นทำให้เอลิน่าระบวยิ้มรับ

“ยินดีด้วย”

“ขอบคุณ ข้านะตื่นเต้นมากเลย เมื่อวานได้รับจดหมายจากเดวิดด้วย ข้านอนอ่านมันทั้งคืนเลย เจ้าว่าเหมือนคนบ้าหรือไม่” โอเมก้าสาวเอ่ยเล่าเรื่องราวของตน เอลิน่านั่งฟังพลางมองร่างบางที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่หัวเราะออกมาอย่างมีความสุขก่อนจะส่ายหน้าตอบคำถามนั้น

“อ้อ! เมื่อเช้าพวกเรย์เองก็เดินทางกลับบ้านเกิดไปแล้วละ พวกเขามาเยี่ยมเจ้าก่อนออกเดินทางด้วย แต่เจ้ายังไม่พิน่ะก็เลยไม่ได้บอกลากันต่อหน้า”

“เดินทางกลับบ้านเกิด?”

“ใช่แล้ว พวกเราทุกคนถูกปล่อยตัวออกจากการเป็นทาสแล้ว เอลิน่า พวกเราได้ชีวิตของเรากลับคืนมาแล้ว เห็นหรือไม่ ข้าบอกแล้วว่าท่านศิราห์...”

“พวกอัลฟามันเชื่อใจไม่ได้หรือคณะคลาร่า”

“แต่...”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก...

เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นทำให้โอมเก้าสาวที่กำลังจะเอ่ยแย้ง คำบอกของเอลิน่าต้องหยุดการกระทำลง ก่อนร่างบางจะขยับลุก จากเก้าอี้แล้วเดินไปเปิดประตูห้องพักออกเพื่อดูว่าผู้ใดกันที่มา เยี่ยมเยียนสหาย

“ท่านศิราห์”

คลาร่าเอ่ยด้วยรอยยิ้มพร้อมกับย่อตัวเล็กน้อยเป็นเชิงแสดงความเคารพแก่คนที่มีศักดิ์สูงกว่าตน อีกฝ่ายระบายยิ้มอ่อนโยน ตอบรับการกระทำของนาง ก่อนดวงตาคู่คมจะมองผ่านเข้าไป ภายในห้องพัก

ศิราห์ที่มักแวะเวียนมาดูอาการของใครอีกคนมองเจ้าของกาย ขาวที่รีบขยับนอนตะแคงหันหลังให้เขาทันที ราชาอินทรีมองอีกฝ่าย เล็กน้อยโดยไม่ได้พูดอะไร ก่อนจะหลุบตาลงมามองร่างบางตรง หน้าที่กำลังจะเชื่อเชิญให้เขาเข้าไปภายใน

“ข้าเพียงแวะมาดูอาการน่ะ ดูเหมือนเขาจะฟื้นแล้วสินะ”

เสียงทุ้มอ่อนโยนเอื่อยขึ้น

“เพคะ ฟังพื่นมาเมื่อครู่เองเพคะ พระองค์จะทรงเข้ามาก่อนหรือไม่เพคะ”

ไอเมก้าสาวเอ่ยตอบก่อนจะถามกลับ เนื่องจากตลอดสองวันที่ผ่านมาองค์ราชาผู้นี้ก็แวะเวียนมาดูอาการของเอลิน่าอยู่บ่อย ๆ แต่ไม่เคยเข้ามาภายในห้องพักเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“ไม่ละ... ข้ามีธุระต้องไปจัดการต่อ”

“รับทราบแล้วเพคะ”

“หากขาดเหลือหรือต้องการอะไรเพิ่มก็บอกพวกทหารได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ พักผ่อนให้เต็มที่” คีราห์เอ่ยด้วยรอยยิ้มก่อนจะลอบมองไปทางร่างโปร่งเจ้าของเรือนผมสีเงินสวยอีกครั้ง

ยังก่อนดีกว่า...

“ขอบพระทัยเพคะ พระองค์ทรงใจดีมากเลยเพคะ”

“ไม่หรอก ๆ” คนถูกขมละลายตากลับมามองคนตรงหน้า พลังเอ่ยปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม

ก่อนองค์ราชาแห่งคามัลจะตัดสินใจบอกลาไอเมก้าสาวและพาตัวเองเดินออกมาจากบริเวณห้องพักของเหล่าไอเมก้าที่ยังป่วยอยู่ในทันที

ให้เขาหายดีก่อนก็แล้วกัน...

...

เอลิน่าที่ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินออกไปไกลแล้วค่อย ๆ ลอบเหลือบไปมองทางประตูหน้าห้องพักของตัวเองทันที ซึ่งพอเห็นวาคลาร่าปิดประตูลงและเดินกลับเข้ามาหา ไอเมก้าหนุ่มจึงหันกลับมาจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง

“เจ้าไวใจพวกอัลฟ่ายเกินไปนะคลาร่า” พร้อมกับเอ่ยแถมดูอีกคนกลับสายหน้าปฏิเสธคำบอกของเขาด้วยรอยยิ้มและพูดตอบกลับมาในทันที

“พวกท่านคิราห์เป็นคนดีจริงๆ นะเอลิน่า พระองค์ทรงช่วยเหลือเราทุกอย่างเลย ท่านเซเนมที่คอยดูแลพวกเราเองก็เจดีเหมือนกัน ถึงตอนแรกข้าจะกลัวเขาเพราะหน้าเขาดูมากเลยก็ตาม... ส่วนท่านเลออนดูน่ากลัวจนไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ข่มขู่หรือทำอะไรไม่ดีใส่พวกเราเลยสักคนนะ”

“เฮ้อ...” คนฟังถอนหายใจออกมาอย่างไม่รู้ว่าควรจะเรียกสติสหายอย่างไร

เอลิน่าสายหน้าแผ่ว...

“เอลิน่า” เสียงเรียกทำให้ดวงตาสีเฮเซลหันไปสบสายตากับอีกคนที่ขยับนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียง สีหน้าของอีกฝ่ายฉายแววจริงจิ้งออกมา

“ข้าไม่รู้หรือหนะว่าเจ้าเคยพบเจอเรื่องอะไรมาบ้าง เพราะเจ้าไม่ได้เล่าถึงมันให้ข้าฟัง แต่ข้าคิดว่าอัลฟาไม่ได้เป็นเหมือนกันหมดทุกคนหรือหนะ เจ้าดูอย่างท่านคิราห์...”

“นั่นนะมันก็แค่การเสแสร้งแกล้งเป็นคนตีตบตาเท่านั้นแหละ คลาร่า ข้าเห็นแล้วสะอิดสะเอียนจะแย่”

“ข้าไม่รู้ว่าจะต้องพูดอย่างไรให้เจ้าเปลี่ยนความคิด...” คนเด็กกว่าเอ่ยเสียงแผ่วคล้ายหมดหนทาง เมื่อไม่ว่าจะพยายามพูดสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไร สหายก็ไม่ได้คิดสนใจรับฟังแม้แต่หน่อย

นางอยากรู้เหลือเกินว่าเอลิน่าจะไปพบเจอเรื่องอะไรมาจึงทำให้อีกฝ่ายเกลียดชังอัลฟาได้ถึงเพียงนี้ เวลาที่ได้เจอกันเพียงไม่กี่

เดือนไม่ได้ทำให้นางรู้ที่มาของเอลิน่าหรือต้นสายปลายเหตุของ
ความเกลียดชังเหล่านี้ เพราะอีกฝ่ายไม่ยอมเล่าอะไรให้นางฟัง

และเลือกจะเก็บมันเอาไว้กับตัวเองคนเดียวมาตลอด...

“ไม่มีวันนั้นหรือคุณลาร่า”

“...”

“และข้ามันใจว่าคนที่เปลี่ยนความคิดก็ไม่มีทางเป็นข้า
แน่นอน”

**“เซเนมเตรียมการทุกอย่างพร้อมแล้วสำหรับการแถลงใน
อีกสองวัน”** คีราห์ที่ฟังนั่งลงฟังตรงข้ามราชาราชสีห์พยักหน้ารับเมื่อ
สหายเอ่ยบอกเกี่ยวกับการแถลงต่อหน้าสาธารณชนที่จะเกิดขึ้นใน
อีกสองวันข้างหน้า

“แล้ว...โอเมก้าผู้นั้นฟื้นหรือยัง” เลออนเอ่ยถามเมื่อเห็นว่า
อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไร เพียงหยิบเอกสารขึ้นมาอ่านเงียบ ๆ

ที่เขาสนใจเรื่องของโอเมก้าหนุ่มผู้นั้นเพราะเห็นว่าช่วงนี้คีราห์
ดูจะสนใจอีกฝ่ายเป็นพิเศษ แม้สหายของเขาจะเป็นประเภทมักทำ
ดีกับทุกคนอยู่แล้ว แต่กับโอเมก้า...หากไม่มีเหตุจำเป็นให้ต้องยุ่ง
เกี่ยว คีราห์ก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวมากนัก ซึ่งผิดกับโอเมก้าผู้นั้น ที่
เลออนรู้ว่าสหายคอยแวะเวียนไปดูอาการอยู่เสมอ

“เจ้าแวะเวียนไปดูอาการเขาทุกวันนี้” คำบอกนั้นทำให้คนถูก
ถามชะงักการกระทำลงเล็กน้อยก่อนจะเงยหน้าขึ้นจากเอกสารใน
มือแล้วเหลือบไปมองสหาย

“ฟังพี่ตอนข้าแวะไปดูมาเมื่อครู”

“ดูเจ้าสนใจเขา” พอได้รับคำตอบราชาราชสีห์เลยเอ่ยออกไป

ตามที่ตนคิด

ศิราห์ที่ได้ยินคำพูดของอีกฝ่ายระบายยิ้มพลางหัวเราะแผ่ว
ในลำคอ ดวงตาสีน้ำตาลสว่างมองสบประสานสายตากับสหยาที่
มองมาคล้ายสังเกตเห็นท่าทีของเขา

“เรียกว่ากวนใจจะดีกว่าระมัง” เสียงทุ้มเอื่อยขึ้นพร้อมกายสูง
องอาจที่เอนหลังพิงพนักเก้าอี้

“กวนใจ?”

“ไม่เหมือนตอนที่พบเร็นครั้งแรก อันนั้นน่าสนใจในตัวเขาจาก
กิริยาที่อ่อนหวานและหลาย ๆ อย่างที่ไม่ได้ปรุงแต่งซึ่งมันดึงดูดให้
ข้าอยากทำความรู้จัก” ศิราห์ยกตัวอย่างถึงใครอีกคนทีในตอนนี้
เขาให้อัลคอยอยู่เป็นเพื่อนที่อาณาจักร

“แต่กับเอลิน่าคงเป็นความรู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับท่าทางของ
เขาที่มีต่อพวกเราเสียมากกว่า ข้าก็เลยรู้สึกว่าจะอยากจะพูดคุยกันให้
มากขึ้นเผื่อว่าข้าจะเข้าใจเขาได้บ้าง เลยแวะเวียนไปดูอาการบ่อย ๆ”

“เขาจะยอมคุยหรือ เท่าที่ข้าเห็นวันนั้น เจ้าพูดอะไรไป ก็ถูก
แย้งกลับทันที”

“คงค่อย ๆ ลองเข้าหาเขาดู”

“จริง ๆ ปล่อยให้ไปก็ไม่ได้มีผลต่อชีวิตเจ้าเสียหน่อย เขาก็ดู
ไม่ได้ต้องการเปิดใจให้อัลฟา อีกทั้งพวกเรา ก็ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน
ไม่จำเป็นต้องผูกสัมพันธ์ถึงเพียงนั้น แค่ช่วยเหลือและจากลา
กันก็พอแล้วระมัง”

“อืม...แต่ก็อย่างที่บอก มันกวนใจข้านะสิ”

ศิราห์เองก็พอเข้าใจในสิ่งที่เลออนต้องการสื่อ แต่เพราะความ
รู้สึกกวนใจมันไม่ยอมหายไปหากไม่ได้พูดคุยกันดี ๆ เสียที เขาถึง

ปล่อยเรื่องของไอเมก้าผู้นี้ไปไม่ได้

“เอาเถอะ...ถ้าหากไม่มีทีท่าจะดีขึ้นก็อย่าฝืนตัวเองล่ะ” คำบอกนั้นทำให้องค์ราชาแห่งคามัลพยักหน้ารับ

“อืม”

สองวันต่อมา...

ณ จัตุรัสมากลางเมืองแห่งการค้าเทเวศน์นั้นต่างมีผู้คนพากันมารวมตัวที่ด้านหน้ารูปปั้นใหญ่ของราชาเซราฟซึ่งเป็นอดีตผู้ปกครองอาณาจักรแห่งนี้ โดยที่ด้านหน้ามีเวทียกพื้นไม่สูงมากนักตั้งตระหง่านอยู่ เนื่องจากในอีกไม่กี่นาทีให้หลังจะมีการแถลงการณ์จากผู้ปกครองคนใหม่

เสียงพูดคุยของเหล่าพ่อค้าดังระงมไปทั่วบริเวณจัตุรัสกว้างหลายคนคาดเดาไปต่าง ๆ นานาถึงความเป็นไปของอาณาจักรแห่งนี้ เนื่องจากข่าวการปล่อยตัวเหล่าทาสไอเมก้าที่เป็นสินค้าทำกำไรของอาณาจักรเมื่อหลายวันก่อน บ้างก็ไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ ต่อเรื่องนี้ บ้างก็แสดงท่าทีไม่พอใจออกมา

ทว่าเมื่อกายสูงองอาจในชุดสีกรมท่าปักดินทองลวดลายสวยงามเข้าคู่กับกางเกงสีครีมดูดีค่อย ๆ ก้าวเดินขึ้นไปบนเวทีไม้ ทุกสายตาก็พากันหันไปให้ความสนใจในทันทีพร้อมกับเสียงพูดคุยที่เริ่มเงียบลง

เหล่าพ่อค้าต่างมององค์ราชาแห่งคามัลที่ใครต่อใครล้วนรู้จักชื่อเสียงเรียงนามของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี เนื่องจากอาณาจักรคามัลที่คนผู้นี้ปกครองถือเป็นอาณาจักรใหญ่มาอย่างยาวนาน เรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรเก่าแก่ที่ยังรุ่งเรืองที่สุดในปัจจุบัน แม้ช่วงสิบกว่าปีให้

หลังเลโอเนียจะเริ่มขยับขยายจนยิ่งใหญ่ไม่แพ้กันก็ตาม...

แต่ความน่าเกรงขามของราชาราชสีห์ ก็ยังไม่เท่าอำนาจที่
ราชาอินทรีถือครอง

“สวัสดิ์ ขอขอบคุณทุกท่านที่มารวมตัวกันในวันนี้...ขอแนะนำ
ตัวเสียก่อน ข้า **ศิราห์ ดอว์นเดอริส** กษัตริย์ลำดับที่ 13 แห่ง
ราชวงศ์ไฟเนซิสซึ่งปกครองคามัล ยินดีที่ได้รู้จักทุกท่าน” เสียงทุ้ม
ทรงอำนาจเอ่ยแนะนำตัวออกมาพร้อมกับดวงตาสีน้ำตาลสว่าง
ที่กวาดตามองเหล่าประชาชนที่มารวมตัวกัน

จากนั้นใบหน้าดูดีจึงเผยรอยยิ้มไมตรีขึ้น

“ตามประกาศก่อนหน้านี้ ทางเลโอเนียและคามัลได้เข้ายึด
ครองอาณาจักรเทเวลงนับตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน เนื่องจากราชา
เซราฟกระทำผิดสัญญาพันธมิตรระหว่างเรา รวมถึงองค์ชายเซกที่
เอาอาณาจักรเป็นข้อเสนอในการทำรบและไถ่ตัวพ่อของเขาจาก
ราชาราชสีห์ ข้าคิดว่าพวกท่านคงทราบผลแล้วจากการที่พวกเราเข้า
มาปรับเปลี่ยนบางส่วนของเทเวลง ดังนั้นข้าจะขอเริ่มพูดหัวข้อหลัก
ของวันนี้...” ศิราห์เริ่มเอ่ยเมื่อเห็นว่าทุกคนต่างมองมาที่เขาเพื่อรอ
ฟัง

ก่อนองค์ราชาแห่งคามัลจะพูดแถลงการณ์ตามที่หารือกับ
สหายของตนในทันที

ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองผ่านบานหน้าต่างเพื่อดูบรรยากาศ
ภายในเมืองที่ตอนนี้ผู้คนมารวมตัวกันที่ด้านหน้ารูปปั้นใหญ่โดยมี
ใครบางคนยืนพูดอยู่ตรงนั้น

“เอลิน่า ข้ามาเยี่ยม” ก่อนเสียงหวานที่ดังขึ้นมาจะเรียกให้

โอเมก้าหนุ่มละความสนใจจากเจ้าของกายสูงหันไปมองทางประตูห้องพักแทน

“แม่ซำคั้นน้ำผลไม้มาให้ด้วยนะ” อีกฝ่ายพูดบอกพร้อมทั้งชี้ไปที่ตะกร้าใส่ผลไม้กับขวดแก้วที่เดวิดถืออยู่

เอลิน่าระบายยิ้มรับพลังเอ๋อทั้ทหายทั้งสองคน ดวงตาเฉียวมองตามร่างบางที่เดินเข้ามาชดริมน้ำต่างข้างเขาทันที ก่อนจะเหลือบมองไปทางคนรักของสหายที่เดินเอาตะกร้าไปวางอีกทางเล็กน้อย

“หมอว่าอย่างไรบ้าง”

“แข็งแรงดีแล้ว พักดูอาการอีกวันก็คงไปจากที่นี่ได้” คนถูกถามเอ่ยตอบตามคำบอกของหมอที่มาดูอาการเมื่อช่วงเช้า

“ดีเลย ซำทำความสะอาดห้องของเจ้าเสร็จพอดี” คลาร่าเอ่ยถึงห้องว่างของบ้านเดวิดที่ตั้งใจจะเอาไว้ให้สหายได้พักอาศัยไปก่อน

หลังจากถูกปล่อยตัวจากการเป็นทาสและได้ติดต่อกับคนรัก คลาร่าก็ได้รู้ว่าเดวิดพาพ่อกับแม่ของนางย้ายเข้าไปอยู่ด้วยกันที่บ้านของเขาแล้ว ดังนั้นสองวันก่อนที่ได้พบคนรัก เดวิดจึงได้พานางกลับไปหาพวกท่าน ตอนที่ได้พบกันท่านทั้งสองเอาแต่พูดขอโทษนางและร้องไห้ออกมา คลาร่าเข้าใจว่าพ่อกับแม่ไม่มีทางเลือกถึงทำเช่นนั้น จึงไม่นึกโกรธเคืองอะไร อีกทั้งหนี้สินพวกนั้นอันที่จริงมันก็เป็นหนี้ที่เกิดจากการที่ขุนนางคนนั้นมาหลอกลวงพ่อกับแม่ของนางในช่วงที่ครอบครัวของเราพึ่งย้ายมาที่นี่ใหม่ ๆ เพื่อหวังจะมาสร้างเนื้อสร้างตัวกับอาณาจักรการค้าแห่งนี้

และเมื่อได้พบครอบครัว คลาร่าจึงเล่าเรื่องของเอลิน่าให้ฟังรวมถึงได้พูดคุยกันเกี่ยวกับที่จะให้อีกฝ่ายมาอยู่ด้วยกันก่อน

เนื่องจากตอนที่เอลิน่าฟื้น คลาราได้ถามสหายของนางว่าจะเอา
อย่างไรต่อหลังจากนี้ ซึ่งคำตอบที่ได้รับจากอีกคนก็คือไม่รู้ นั่นจึง
ทำให้คลาราไม่อาจปล่อยผ่านได้

“จริงๆ ไม่ต้องก็...”

“ไม่ได้สิ เจ้าบอกว่ายังไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือ ดั่งนั้นอยู่
กับพวกข้าก่อนก็ได้ เดวิดเองก็อยากให้เจ้าอยู่นะ พ่อกับแม่ของข้า
ก็อยากเจอเจ้าด้วย” คลาราเอ่ยพร้อมกับหันไปหาคนรักที่เดินมา
หยุดยืนอยู่ไม่ไกล ภายสูงระบายยิ้มพลางพยักหน้ารับตามคำบอก
ของหญิงสาว

“ใช่แล้ว และข้าก็อยากตอบแทนที่เจ้าคอยช่วยเหลือคลารา”
ก่อนจะเอ่ยออกมา

“อืม...ขอบคุณ” สุดท้ายโอบกอดที่ไม่ว่าใครจะปฏิเสธ
อย่างไรจึงยอมรับแต่โดยดี และเอ่ยขอบคุณออกไป ทั้งสองคนที่ได้
ฟังระบายยิ้มรับพลางส่ายหน้าแผ่ว เป็นเชิงบอกว่าเรื่องเท่านั้นมัน
เล็กน้อยนัก

“ข้ากับเลออน ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าเราควรสิ้นสุดการแบ่ง
ชนชั้นและค่านิยมต่าง ๆ ที่มันลดทอนคุณค่าของผู้อื่นเสียที...”

ก่อนเสียงทุ้มที่ดังลอดเข้ามาในโสตประสาทจะเรียกให้เอลิน่า
หันกลับไปสนใจเหตุการณ์ซึ่งกำลังดำเนินอยู่ที่ใจกลางจัตุรัสของ
เมือง

“นี่เจ้านั่งดูการแถลงกลางเมืองอยู่รอกหรือ” คลาราที่มอง
ตามสายตาของสหาย และเห็นว่าอีกฝ่ายมองเจ้าของกายสูงในชุด
สีกรมท่าที่ยืนพูดอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายเอ่ยถามออกมาอย่าง
ไม่อยากเชื่อสายตา

ตอนเข้ามานางคิดว่าเอลิน่าแค้น็งมองวิวเสียอีก...

“ก็แค่นี้สินเสียงนำหนวกหูเลยมานั่งดูว่าทำอะไรกัน” คนถูกถามเอ่ยตอบพลางหันกลับมาเท่าคางมองไปทางใจกลางจัตุรัสของเมืองเจียบ ๆ เพื่อฟังสิ่งที่ท่านราชาผู้สูงศักดิ์กำลังพูด

คำพูดสวดยหรมากมายที่ถูกพ่นออกมาจากเจ้าของกายสูงผู้นั้นทำให้โอเมก้าหนุ่มแค้นหัวเราะแฉ่วหลังฟังไปได้ครู่หนึ่ง ดวงตาสีเฮเซลฉายแววขบขันและไร้ซึ่งความเชื่อในคำพูดเหล่านั้น

ทุกเพศอยู่ร่วมกันโดยไร้ซึ่งการแบ่งชนชั้นทางสังคม?

เปลี่ยนแปลงค่านิยมที่ลดทอนคุณค่าของผู้อื่น?

คำพูดพวกนี้ออกมาจากปากของคนที่อยู่ในชนชั้นที่กดขี่คนอื่นมากที่สุดนะหรือ...

เฮอะ...

“น่าสะอิดสะเอียนเสียจริง”

อีกด้านหนึ่ง...

ราชาราชสีห์มองคนบนเวทีที่พูดอธิบายกฎระเบียบการอยู่ร่วมกันของคนหลังจากนี้ รวมถึงความเป็นไปของเทเวลให้แก่เหล่าประชาชนและพ่อค้าของที่นี่ได้เข้าใจ ซึ่งส่วนมากไม่ได้มีท่าทีไม่พอใจอะไรหลังได้ฟังคำแถลงเหล่านั้นของสหายตน หลายคนออกแนวเห็นด้วยกับแนวคิดเหล่านี้เสียด้วยซ้ำ

ดูเหมือนการที่คิราร์ับหน้าที่นี้ไปจะเป็นความคิดที่ถูกต้องไม่น้อย

“คือว่านะท่านราชา!”

เสียงที่ดังขึ้นเรียกให้ทุกสายตาหันไปสนใจทางชายคนหนึ่งที่

ยืนยกมืออยู่ท่ามกลางฝูงชน คีราห์หยุดพูดลงพร้อมกับผายมือเป็นเชิงอนุญาตให้อีกฝ่ายพูดสิ่งที่ตัวเองต้องการออกมา

“ข้าไม่เห็นว่าการที่ยอมให้พวกไอเมก้าเท่าเทียมกับพวกเรามันจะมีผลดีตรงไหน ไอเมก้าทุกคนล้วนอ่อนแอ ไร้พลังเวท ไร้กำลังทำประโยชน์อะไรก็ไม่ได้ มีหน้าที่แค่คุ้มท้องกับเป็นดอกไม้ประดับงดงามมากหน่อยก็แค่ทำให้ราคาสูงขึ้นเท่านั้น” ชายวัยกลางคนผู้นั้นเอ่ยตามความคิดตน

“ใช่แล้ว! พวกงดงามก็เป็นที่ต้องการเยอะแยะจากพวกอัลฟาชนชั้นสูง ส่วนพวกอัปลักษณ์อย่างน้อยก็ยังขายได้ราคาเพราะหลายคนก็แค่ต้องการใช้เพื่อสนองตัณหา การยกเลิกไปแล้วบอกว่าทุกคนควรเท่าเทียมกันมันไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อพวกอ่อนแอในโลกใบนี้ถูกกำหนดมาเช่นนั้น” ก่อนอีกเสียงหนึ่งจะดังขึ้นบ้าง จากนั้นหลายเสียงก็เริ่มตามกันขึ้นมา

คีราห์ที่ฟังคำพูดเหล่านั้นเพียงระบายยิ้มโดยไม่เอ่ยอะไร ส่วนใหญ่ที่เอ่ยแย้งล้วนแต่เป็นพวกพ่อค้าที่รับหน้าที่จัดหาไอเมก้าจำนวนหนึ่งเพื่อใช้สำหรับการจัดแสดงสินค้า องค์ราชาแห่งคามัลพอคุ่นหน้าคุ่นตาอยู่หลายคนเพราะศึกษาข้อมูลจากที่เซเนมและทหารของเขารวบรวมมาให้

“อีกทั้งตั้งแต่ที่ปล่อยทาสพวกนั้นไปและยกเลิกระบบค้าทาสพวกข้าต้องสูญเสียลูกค้าไปไม่น้อย จะให้ค้าแค่อาวุธ แร่หรือพวกปศุสัตว์มันก็เทียบไม่ได้สักนิด”

“ส่วนใหญ่ที่ยอมจ่ายหนักก็มีแต่พวกที่ต้องการซื้อไอเมก้าทั้งนั้น สินค้าอย่างอื่นมันไม่มีค่าพอ”

“จริงอยู่ที่ว่าการค้าทาสไอเมก้านั้นทำกำไรให้พวกท่านและ

เทเวลมาตลอด แต่ข้าทราบบว่าทำไมก็ได้ก็ไม่ได้ต่างจากการค้าอาวุธหรือแร่อย่างที่ท่านกล่าวมาสักเท่าไร” เสียงทุ้มที่เอื่อยขึ้นในที่สุด เป็นผลให้ทุกคนที่พูดอยู่หยุดการกระทำของตนลง

ทุกคนต่างมองไปทางราชาอินทรีที่ใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มไม่ตรีไม่คลาย...

ทว่านัยน์ตาคมกลับไม่ยิ้มตามแม่แต่น้อย

“ซึ่งข้าคิดว่า ที่พวกท่านแย่งกันออกมา คงเพียงเพราะกลัวว่า เมื่อทุกคนภายในเมืองแห่งนี้เท่าเทียมกัน สิ่งที่ตัวเองเคยทำได้จะถูกลิตรอนไปเสียมากกว่าระมัง”

“...”

“แต่ถ้าพวกท่านกังวลเรื่องผลประโยชน์ที่ตนจะได้รับจริง ๆ...” คีราห์เว้นเสียงลง ก่อนมีอหนาจะชูขึ้นพลางกวักเรียก จากนั้นทหารในเครื่องแบบของอาณาจักรคามัลจึงเดินเข้ามาพร้อมกับหีบที่ภายในบรรจุแร่ทองและเพชรจำนวนมหาศาลเอาไว้

เสียงฮือฮาดังขึ้นเมื่อทุกคนต่างเห็นสิ่งมีค่าภายในหีบทั้งสองนั้น

“นี่คือสินค้าที่เราจะทำการค้าแทนทาสที่ถูกปล่อยตัว” องค์ราชาแห่งคามัลเอ่ยด้วยรอยยิ้ม เหล่าพ่อค้าและประชาชนต่างมองแร่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าอย่างตื่นตาตื่นใจ

ในโลกใบนี้ สิ่งที่มีมูลค่ามากที่สุดคือเพชรซึ่งถือเป็นแร่ที่ค้นพบได้ยากยิ่ง หลายอาณาจักรพยายามควานหาเหมืองแร่เพื่อขุดหา มัน ทว่าส่วนใหญ่แล้วแหล่งกำเนิดของแร่เพชรเหล่านั้นล้วนอยู่ในคามัลทั้งสิ้น ซึ่งนั่นทำให้อาณาจักรอื่น ๆ ต้องแย่งชิงพื้นที่เหมืองเพชรที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดนั้นกันเอง ส่วนแร่ที่มีมูลค่ารองลงมา

คือทองคำที่ใช้ในการผลิตเงินตราสำหรับการค้าขายแลกเปลี่ยนของหลายอาณาจักร แน่่อนว่าแร่ทองสามารถถูกค้นพบได้ทั่วไป แต่หลายปีให้หลังแหล่งค้นพบหลักๆ นั้นอยู่ภายใต้การปกครองของราชาราชสีห์เสียแล้ว

และเพราะเหตุนั้น เมื่อองค์ราชาทั้งสองคิดที่จะยกเลิกระบบการค้าทาสลง พวกเขาพร้อมต้องหาสิ่งที่มีมูลค่ามากกว่ามาทดแทน เลื่อนกับศิราห์เห็นพ้องต้องกันที่จะแบ่งเหมืองแร่แห่งหนึ่งของอาณาจักรตัวเองออกมาใช้ในการผลิตแร่หายากทั้งสองเพื่อใช้เป็นสินค้าหลักของเทเวลีในช่วงนี้แทนไปก่อน

“ข้าต้องขอภัยด้วยที่ตอนชี้แจงเรื่องสินค้า ข้าคงพูดไม่ชัดเจน เรื่องแร่ที่จะใช้ค้าขายหลังจากนี้...” ศิราห์เอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มจางเป็นเอกลักษณ์

“แต่ดูแล้วพวกท่านคงไม่เห็นด้วยเพราะแร่พวกนี้มันไม่ได้กำไรมากเท่าทาสโอเมก้าไซหรือไม่ว่าง” ก่อนคำถามนั้นจะทำให้คนถูกถามต่างพากันพูดไม่ออก

“หึ...”

เสียงหัวเราะแผ่วในลำคอตั้งขึ้นจากร่างสูงข้างกาย เซนเมทียินดูการแถลงของราชาอินทรีอยู่หันมามององค์ราชาของตนที่มองไปทางสหายของพระองค์โดยไม่ได้หันมามองเขาแต่อย่างใด

“บางทีข้าก็หมั่นไ้รรอยยิ้มของเจ้านั้นเสียจริง”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก...

เสียงเคาะประตูที่ตั้งขึ้นเป็นผลให้ดวงตาคู่สวยเคลื่อนไปมองหนึ่งอย่างพิจารณา แน่่อนว่าคงไม่ใช่คลาร่าเพราะอีกฝ่ายกลับไปได้

ลักพักใหญ่แล้วหลังมาอยู่เป็นเพื่อนเขาเกือบทั้งวัน

ตั้งนั้นก็ยังมีอยู่คนเดียว...

“นำรำคาญชะมัด” เสียงหวานเอ่ยแผ่ว เอลิน่าทำเป็นไม่สนใจ อีกฝ่ายที่อยู่อีกฝั่งของบานประตู กายขาวปิดไฟลงพลางเดินกลับมา ที่เตียงและขมตาหลับในทันที

ถึงจะแหวะมาหาอีกทีร้อยกี่พันครั้ง ก็ไม่มีวันที่เขาจะยอม เสวนาด้วยหรอก

คำพูดของอัลฟาน่ะมันเชื่อถือไม่ได้

...

...คิราห์มองบานประตูตรงหน้าที่ตนเคาะเรียกคนภายในและ ยืนรอมาได้ลักพักใหญ่แล้วแต่กลับไม่มีทีท่าว่าอีกฝ่ายจะมาเปิดม่าน ใหนักัน

เห็นว่าพรุ่งนี้อีกคนก็จะเดินทางกลับไปอยู่กับคลาร่าและ ครอบครัว ซึ่งในวันพรุ่งนี้คิราห์ดันมีนัดคุยข้อตกลงกับเหล่ากษัตริย์ คู่ค้าของเทเวลร่วมกับสหราชอาณาจักร แม้หน้าที่เจรจาจะเป็นของเลออน แต่ เขาที่ปกครองร่วมกันจำเป็นต้องเข้าไปฟังการเจรจา ดังนั้นเลยคิดว่า คงไม่มีเวลามาพบอีกคนเพื่อจะพูดคุยปรับความเข้าใจกันเป็นครั้งสุดท้าย รวมถึงตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปก็คงไม่ได้มีอะไรให้ข้องเกี่ยว กันอีกแล้ว เพราะฉะนั้นก็เลยตัดสินใจมาหาอีกฝ่ายในเวลานี้

แม้ว่าดูท่าทีแล้วคงจะไม่ได้คุยกันอีกตามเคย

ลมหายใจร้อนถูกแฟนพรู้ออกมาจากเจ้าของกายสูงในชุดสี กรมท่า องค์ราชาแห่งคามัลก็พอคาดเดาเอาไว้แล้วว่าไอเม็กกำหนด ผู้นี้คงไม่คิดจะรับฟังอะไร

แต่ก็อยากพูดคุยกันสักครั้งให้มันสบายใจขึ้นบ้างละนะ...

“เอาเถอะ...ค่อยว่ากันทีหลังก็แล้วกัน” ร่างสูงเอ่ยแผ่วกับตัวเองหลังยื่นรอให้เอลินามาเปิดประตูอยู่อีกครู่หนึ่ง แล้วหลังจากนั้น ศิราห์จึงตัดสินใจเดินออกมาจากบริเวณหน้าห้องพักของอีกฝ่าย

เฮ้อ...

จะไม่มีโอกาสเลยหรือไงกัน